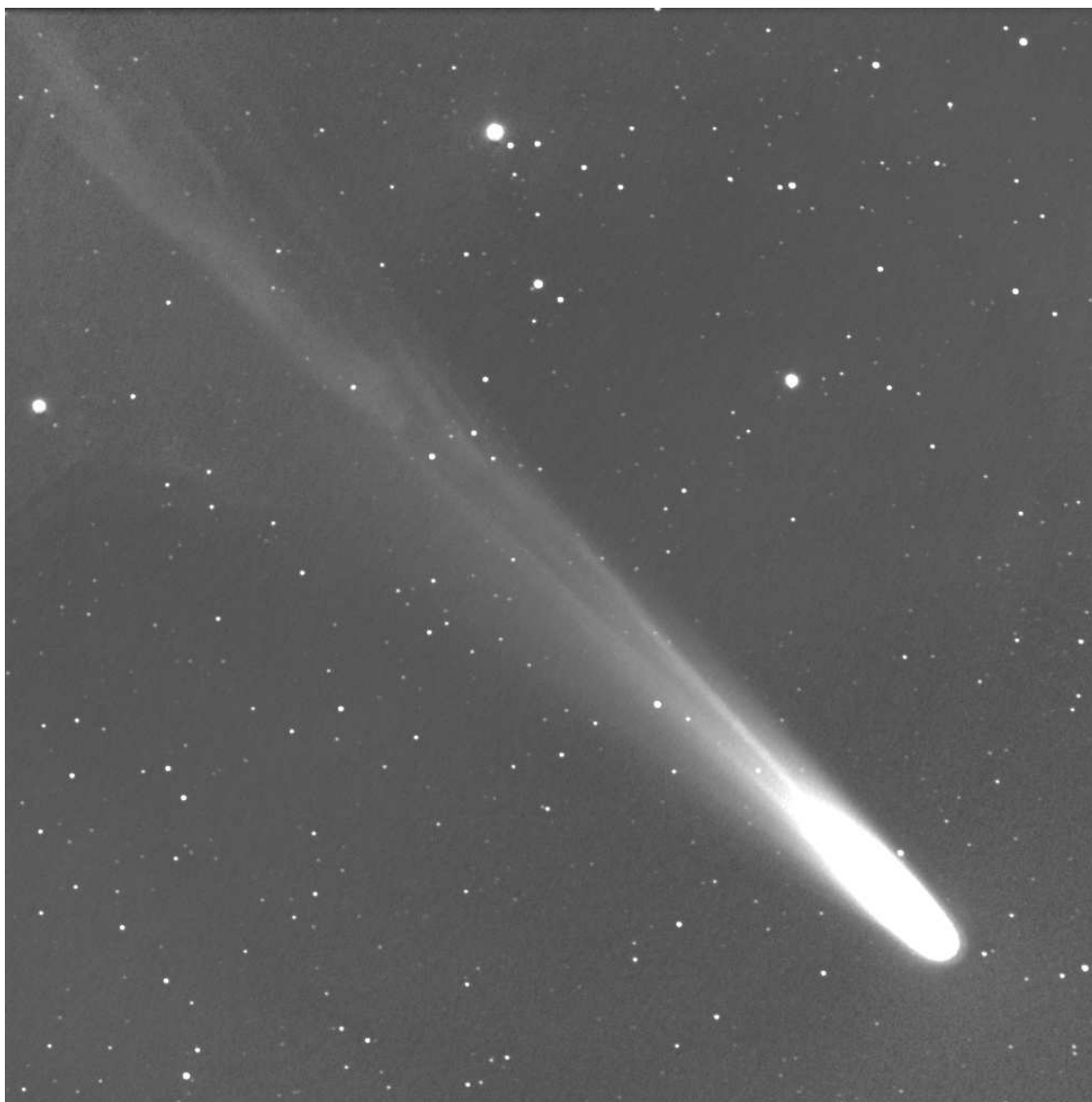


Petr Horálek

Kometa



Slovo autora

Vážený čtenáři. Pravděpodobně jste si po přečtení obálky této knížky uvědomil, že jde o vědeckou práci, věnovanou známým astronomickým úkazům, jimž říkáme komety. Jenže to Vás musím vyvést z omylu. Pakliže jste vědec, astronom, a očekáváte, že získáte mnoho odpovědí na záludné otázky z úchvatného světa komet, potom raději knížku odložte a hledejte jinou. Jste-li však příznivcem zajímavých témat pro romantické příběhy, přichází Vám knížka vhod. Ač je její název zavání mnoha lidem tolik vzdálenou tematikou, kterou je astronomie, věřte nevěřte, skoro jediné vědecké poznámky o kometách najdete jen v následujících několika odstavcích. Důvodem názvu je budiž jen to, že já jsem astronom. A že mám komety ze všeho na nebi nejraději.

Komety už odjakživa v lidech probouzely strach a hrůzu, byly symbolem katastrof a smrti panovníka, změny režimu. Kdykoliv se zjevila kometa, lidé se ji pradávnými zvyky a rituály snažily odklonit, anebo alespoň zmírnit její neblahé účinky. Astrologové ji braly vždy jako špatné znamení pro život nejen panovníka, ale i lidu. Dokonce se od pravěku lidstvo domnívalo, že jde o úkaz v atmosféře, že jde o znamení samotného d'ábla před krutým učiněním, a věřilo, že počet jejích chvostů a směr natočení jasně udává druh budoucího hrůzoděnění. Až v 16. století se dokázalo jednoduchými metodami zjistit, že kometa je těleso sluneční soustavy, nikoli součástí zemské atmosféry. Na pověsti ji to však moc nezlepšilo.

Jak šel věk, přišlo i mnoho moudrých vědců (I. Newton, E. Halley, J. Hevelius, J. H. Oort a další), kteří postupně zjistili, jak to s těmi kometami doopravdy je. Přesvědčili se o tvarech dráhy, o možné velikosti, nelhalí ani o původu. Dnes, na prahu 21. století víme již o kometách mnoho. A jsme přesvědčeni o zcela nulovém přímém vlivu komety na osudy lidí. Už žádný vzdělaný člověk vám nebude tvrdit, že kometa (hlavně hodně jasná) mu zničí život. Tedy pokud se kupříkladu při pohledu na ní pořádně neopije...

Ať už však nějaká kometa brázdí nekonečnou temnotou vesmíru, nebo se vypařuje s obrovským ohonem v blízkosti Slunce, jedno vám každý vášnivý kometař – pozorovatel komet může potvrdit. V jeho duši je totiž kometa symbolem krásy a tajuplnosti. Kometa je jako žena – v blízkosti a září překrásná a pod krásou skrývá své další záhady. Je také jako kočka – člověk nikdy neví, kdy se objeví, kam zmizí. Má krásný ocas a hlavu. Je nevyzpytatelná. Nejzajímavější je ale to, že v dálce od Slunce je to jen kus špinavého ledu, který zbyl po utváření sluneční soustavy. Kde se tedy ten obdiv bere? A kam až se jejich tajuplnost dere? Nevím.

Vychutnejte si tedy smyšlený příběh o mně, jehož hlavní hrdinou není kometa, ale nese celý příběh kupředu. Přijíždím po maturitě na chatu, která sídlí v malebném kraji Železných hor a jdu s jasným cílem – pozorovat v městě nerušené přírodě během deseti nocí jasnou kometu. Je však zataženo, tak se vydávám na procházku do okolí. A namísto toho shodou skoro neuvěřitelných situací najdu lásku. Ještě před maturitou se mi zdál sen a ten se totiž začne za podivných okolností postupně plnit...

Více neřeknu, protože by bylo zbytečné dále něco číst. Čtete sami a pozorně. Najděte v sobě během příběhu své základní hodnoty a povahové rysy. Najděte krásu ve věcech tolik lidem neznámých.

Příběh je zcela smyšlený, založený pouze na autentických možnostech a prostředích, přičemž reálný je pouze popis krajiny (popis v ději vyskytujícího se hotelu již nikoli). Hlavní myšlenka pochází z hudby a textu následující písně, která mi příběh pomohla navodit.

Úvodem

Každý má svůj sen. Svůj veliký sen, který sní ve dne v noci, který ho provází celý život a na jehož kontě si ten život staví nebo přetváří. Nejednen z nás má takových snů více a ví, že jejich splnění mu dohromady dá ideální život. Jenže právě proto se tyhle sny většinou neplní a proto jsou také „životní“. A proč se neplní? Protože na světě není nic ideálního a dokonalého. Věci ideální a dokonalé jsou jen smyšlené a jsou v našich myšlenkách jen proto, abychom mohli snít a tudíž i měli pro co žít. Sny se pak dají kategoricky dělit na dva základní tábory – nesplněné a nesplnitelné.

V následujícím příběhu se setkává hned několik takových splněných snů, jejichž získání si hlavní hrdina musí vybojovat. Je to obraz autorova ideálního zlomku života, který se odehrává ve světě splněných životních snů. Většina těch snů je však pouze „snů“, protože od jejich splnění má autor ve svém reálném životě opravdu daleko. I proto příběh napsal, pravá idea je ovšem ještě složitější...

Nazpíval: *Sasha*
Text složil, hudba: *Pomez di Lorenzo, Peter Boyd Smith,*
„grand“ Michael B.



Sasha

We can leave the world behind

1. sloka:

When you're feelin' times of trouble
when you're feelin' insecure
when you're lost inside and have nowhere to turn
when you look into the future
and your writings on the wall
it's the fear of falling staring at us all
And if your world has not turned out to be
what you planned then come with me

Refrén:

We can leave the world behind
you never know what we can find
together we can take the time and make it right

We can leave the world behind
whatever you got on your mind,
together we can take the time and make it right

2. sloka:

No matter what you're feelin'
no matter what you need
if you believe in love then you'll succeed
we all have our illusions
we all have our own dreams
but there're times when life's just not
what it might seem

Refrén

Předzpěv:

And if your world has not worked out today
then look inside yourself and find
if all your thoughts collide don't run away
just come and leave the world behind

Dozpěv:

And if your world has not turned out to be
What you planed and look inside
Open your eyes reach out you will see
Together we can make it right, make it right,
make it right, make it right

Refrén (2x)

Můžem se vykašlat na svět

1. sloka:

Když cítíš období problémů,
když se cítíš být ohrožena,
když si ztracena uvnitř a nevíš, kudy ven,
když vše děláš pro budoucnost
a tvé nápisy na stěně
jsou strachem z pádu na nás všechny
A jestli se tvůj svět nedokáže obrátit ve smyslu toho,
co jsi plánovala, tak pojd' se mnou

Refrén:

Můžeme se vykašlat na svět
nikdy nevíš, co můžeme najít
společně můžeme popadnout čas a udělat to správně

Můžeme se vykašlat na svět
cokoli máš na mysli
my s tím můžeme popadnout čas a udělat to správně

2. sloka:

Nezáleží na tom, co cítíš,
nezáleží na tom, co potřebuješ,
jestli věříš v lásku, tak budeš úspěšná
My všichni máme své představy,
my všichni máme své vlastní sny,
ale jsou i období, kdy život není zrovna takový,
jaký by měl vypadat

Refrén

Předzpěv:

A jestli tohle tvůj svět do dneška nepřekonal,
pak pohleď do sebe sama a hledej
Jestli se všechny tvé myšlenky splývají, neutíkej pryč,
prostě pojd' a na svět se vykašli

Dozpěv:

A jestli se tvůj svět nedokáže obrátit ve smyslu toho,
co jsi plánovala a díváš se dovnitř sebe,
otevři tam své oči dokořán a uvidíš,
že společně to můžeme udělat správně, udělat správně,
udělat správně, udělat správně

Refrén (2x)

Kometa

V promrzlé ruce držím červené světlo a v té druhé je to ještě horší. Mám tam mapu na papíře a na mátku kopu jemně do dalekohledu. Tolik jen jemně, aby lednová noc mi přinesla kromě nemoci i překvapení. Tak malé a hezké přitom. Můj dalekohled je snad chladnější než okolní vzduch. Teploměr se rtutí krčí hluboko pod patnáctým Celsiovým stupněm. Ach jo. Vždyť už u té komety musím být. Podle mapky je to kousek. A zítra mám jít do školy. Musím se taky ještě vyspat. Á! Něco jsem našel. Nejsem si jist, ale možná...asi. Vyměním okulár. Alespoň se pohnu. Bodejť by mě zima nekrotila, když jen stojím a nakláním se. To k dalekohledu. Ani tlustá bunda, šála, termoponožky. Nic nepomůže. Tak se alespoň pohnu k lavičkám, pro ten okulár.

Tichá pardubická kopule jen střeží další lednovou a silně mrazivou nocičku; já cvakám zuby a okem jsem u hvězd, u nichž kdesi je malé hezké jádérko s nevýrazným chvostíkem. Jak stařeček pomalu měním okulár. Jemně doostřuji. Zpozorňuji. V západní části souhvězdí Býk je teď něco, co za pět měsíců bude jasnější než všechny planety. Skoro i víc jak Měsíc. Mezi desítkami třepotavých hvězd se uprostřed rozkládá slabý rozmazaný oválek s jasným jádérkem a špičatými kadeřemi mlhavých vlásků. Tak; to je ta nová úžasná kometa. Doufám, že mi přinese štěstí.

...

Třetí čtvrtletí školního roku. Ležím v neustlané posteli, nezkrotně se učím fyziku a slavnou matematiku. V hlavě mi duní myšlenka na unikátní vlasatici a do souladné harmonie přispívá přenádherná balada „We can leave the world“. V televizi nic nedávají. Co taky? Vždyť je to jen samá vražednina; nic, zkrátka ze všeho nic na koukání. Nic ani k pochopení. Jen mlha. Zatemnělo. Voda a štika. Páni, ta je veliká. Pohlcují ji vlny kdesi na kamenitém břehu; bojuje. Jako na háčku. A nesvítlí slunce. Sluníčko ne. Jen plno hvězd. Jarní, spíš už letní obloha. Ale štika bojuje za dne. Nebe v noci je v něčem jiném. Chvost. KOMETA. Úžasný mlhavý trychtýř přes čtvrtinu oblohy. A v noci klidná voda. Jsem na pláži. Ach, ty oči. Dívčí oči. A má hudba. We can leave the world behind – you never know what we can find – together we can take...CO?! Co se to děje?! Na těle mi straší sešit z fyziky, na podlaze příklady z matematiky. Noha přes nohu na neustlané posteli. Aha. To byl jen sen. Už mě škádlí smysly. Únava. Jenže zítra mě čeká ta písemka z počítařských předmětů. Žádný spánek. Tohle se prostě musím naučit.

...

„Pét'o.“ „No?“

„Ahoj. Autobus ti jede ve 14.20. A zastavuje na Seči, ne na Hoješíně. Máš zabalíno?“

„No jasně. Přece bych nejel bez věcí.“

„Ha ha. Zas máš dobrou náladu, když nemusíš deset dní do školy, vid'?“

„No jo...Mám hlad.“

Takhle započal můj rozhovor s maminkou. Stejně nechápu, proč musí být zataženo, když jedu konečně na chatu a sám. Tak snad půjdou alespoň ryby. Ještě mě čeká roštěná a potom, dle maminky, odjezd ve 14.20 z pardubického autobusového nádraží přímo do Seče. Je to krásný pocit. Jen to počasí.

„Welcome to Seč. Vítá vás Seč.“ Tahle tabule tu straší už léta. Velký autobus mě dováží na zdejší zastávku a venku nádherně lije. Tam někde nahoře je teď obrovský ledový kámen a taje. A nebude tomu ani slavných deset dní, proč tu jsem, aby se ten led přiblížil ke Slunci a zase odletěl nenávratně pryč. Sešel jsem tedy schody zastaveného autobusu a při pohledu na renesanční stavbu na náměstí se dal do chůze plných čtyř kilometrů k chatě. No bravo! Začalo pršet ještě hustěji.

Na východě je pole a přede vším jen hustá šedá mlha. Tak trochu přítmí. A neuvěřitelně čistý vzduch. Trochu kašlu z toho dešťového parazitnictví, ale jinak to není ten nejmnocnější

nákazotvorník, jakého tu jde najít. Mám tak sto chutí do skoku i s mým deseti-kilovým batohem na zádech. Mám za sebou maturitu! Vítězně. Mezi mlhavými jazyky se pomalu zjevuje červená stříška. Komín. No jistě. Teď jen, kam mi maminka zabalila ty klíče od brány. No kruci. Pod botou mi teče řeka z deště a hlava se jen leskne. Nevím, kde jsou ty klíče. Levá kapsa, pravá. Kalhoty. Ne. Kde to jen...Á. Vzpomínám. Moje bunda; pečlivě zabalená vespod batohu. Najednou je z něj nedobytná hradba...

Na šňůře skrze obývací pokoj se suší prádlo. V okně vidím jen tři světla, dokonale objatá noční mlhou a do toho hukot silného větru. Pravé okno je neustále bičováno velkými kapkami deště. V kamnech křupe a praská hořící dřevo a příjemné teplo mi teď dává svou deku ke spánku. Už dávno jsem pohasínal všechna světla v chatě. Jen skrčeně polehávám a posedávám. Nemohu usnout. Sleduji krásně plápolající plamínky ohně v oněch kamnech jejich okénkem. Hlavou mi něco nutí myslet jen na jednu věc. Ani nevím proč, ale na ten sen před dvěma měsíci. A neustále mi tam nějak hraje „We can leave the world behind – you never know what we can find – together we can ta...“ Pořád ten šum řeky. Ne, jenom šplouchání nějaké vody. A veliká štika. Takovouhle jsem ještě nechytil. A nesvítlí slunce. Je zataženo. Jen zataženo...otevírám oči. Není to nemožné? Neustále mi v hlavě nekončí kořeny. Ty kořeny mě nutí spát. Nespát... Už z toho šlím. Otáčím se na druhou stranu a křopot dříví tichne. Už je líp. Usínám.

...

„A Stáňo...půjdem na ten hrad; půjdem na Ohnut?“ probouzí mě nějaké dětské hlasy. Je ráno. „Jó, půjdem na Ohnuúúú!!..??“ křičí jich tolik. O jakém „Ohnutu“ mluví? Snad Oheb, ne?

„Nejmenuje se Ohnut..“, slyším nějaký dívčí hlas, „– je to Oheb. To kvůli řece, která tu tekla a pod hradem se ohýbala, měnila směr. Jmenovala se Ohebka.“ hezky vysvětluje. Co? Dívka! Briskně vstávám a roztahuji závěs. Už pozdě. Jsou daleko za tou naší silniční zastávkou. Tak abych vstal. Venku neprší, ale je větší zima, než byla včera. Ach jo. Ta obrovská kometa je za tři dny v největší blízkosti Země a ono je to horší a horší.. V chladných kamnech se šedí mrtvý popel a kručí mi v břiše.

Procházím se po chatě, čerstvě provoněné novým představbovým dřevem. Neustálá chuť rybařit mě táhne k oknu na verandě. Páni! Tak tohle je Seč. Tedy, jeden z jejích vzhledů. Krásně utichlá, neosvícená sluníčkem a nerušená deštěm. Tak tohle je Seč. Mírná jako kdysi svět, když ne něm nežili lidé a tajemná jako všechny ženy dohromady. Půjdu na ryby. Stejně se alespoň do pozítka nevyjasní.

Sklep. Tak tohle je moje místečko. Staré pruty po dědovi a tátovi. Nové navijáky. A navzdory všem pochybám ještě dost krmení. Dokonce třpytky jsou v pořádku. Popadám kovová vesla od lodě, se kterými se dobře posiluje. Klíček od lodí mám na krku a zbytek – no coby. Prázdné smutné břehy a hladina plná kaprů na podzim se na teď rázně změnila. Rybáři sice nijak moc nestřeží, ale ani žádný to kapřík. No co – je červen. Půjdu na štiky, než si to někdo rozmyslí za mě. Musím přece školou omluvené dny zneužít. Hahá! Jde se na dravce.

Jen pomalu a tiše zajíždím do nejzápadnější zátoky na sečských „muldách“. Nad hlavou krouží obrovský dravý pták. Asi káně. Nebo krahujec. Záběr co záběr vesly jemně střídá trochu napětí a stresu. To proto, že už jsem nějakou dobu nechytil. Pomalinku dopojíždím do zátoky a vesla skládám na hrany loďky. Špice lodi šustivě zajíždí do mělkého písku, jediné další zvuky patří chůzi mých holinek po dně plavidla a činnost mých rukou. Dnes žádný stín stromů, žádné otravné mušky. Zapínám si bundu, ve které jsem včera tolik dlouho hledal klíče, až ke krku. Jen taktak mě obtěžuje podlá a vtíravá zima, co se tu klíčí. Prostorný černý podběrák od táty a prut. Pouze to teď беру do rukou a jdu. Jen také opodál západněji před „špicí“ se zastavuji, abych krásnou umělou rybičku odjistil od proutku, který mi věnoval skvělý pan učitel fyziky na základní škole. Ostře nahazuji a čichám tak čistý neměstský vzduch. Třpytka se potopila a já ji nijak zběsile netáhl k sobě; pouze přicukával špicí proutku na znamení, že je jakoby nemocná. Na druhé straně, na

pláží, se několik dítek po uši oblečených bavilo házením kamínků do vody. Myslí, že to jsou ta, která se vrátila z „Ohnutu“, neboli z Ohebu. A trochu slyším i jejich hlásky; vrtkavé, smějící se a křiklavé zvuky. A známý hlas. Ano, jasně – ta dívka. Ta jejich průvodkyně a znalkyně Seče. Otáčím se, abych nahodil a následně pozoruji ta dítká. Jdou do hotelu. Asi Jizerka. Ale vybrali si dobrý čas na zájezd. Nemají tu žádné opilce, ani rybáře, zadumané do svých nicočinných prutů. Můj pohled mění směr do polomrtvé vody. Prastaré kameny tu střeží ten sečský děj a neotálejí se ničím zbytečným. Poněkud ostřím pohled na jeden z nich opodál. Projíždí tamtudy má třpytka. V tom ale cosi za ní...Ježíši! Nabělené břicho. Blesklo se a zmizelo. Cukl jsem strachem a zase zpomalil. Co to bylo? Co to jen je?! Najednou se prut ohýbá. Pak nic. Proboha!!!

Za rozklepaných rukou znovu nahazuji. Do stejna – jako předtím. Pomalinku popotahávám a cukám špicí prutu. Klepu se jak osika a mé srdce aby nevybuchlo. Třpytku nevidím. Náhle tupý náraz do prutu až brzda trpce ječí. Cosi. Kdecos – prut v oblouku. A tam, kde mizí vlasec v hladině, se jen malinko třese voda. Ten samý úsek silonu se začíná ostře a pomalu sunout vpravo. Do hloubky. Je to dřina. A zase to pluje zpět. Mám strach o ten prut. On přeci ho měl pan učitel od otce, možná po dědovi. „Tak se ukaž.“ řinčím. Čím blíže to je, tím více to houpe špicí prutu. Tím hůř pak jen vyděšeně civím do vody. Jenže drak si to otáčí zpět do hloubky. A teď pořádně. Povoluji brzdu a čekám, co bude. Ryba se skutečně snaží. Já jediné se staženým zadkem sleduji, co umí...Stop. Teď se zastavila. A nic. Vůbec nic. Ani nepovoluje. Ani nebočí. Pomalu a silou přitahuji k sobě. Snažím se být opatrný, je to asi pěkný kus ryby. A nějaký blázen s umělou rybičkou, vyztuženou dvěma trojháky, to ji neodradí. Brzda občas vrkne. Záhy se ale vše mění – dravec míří vlevo na mělčinu. Poté zpět ke mně. Něco chystá. Asi teď...To je podlé. Proboha!...Hladina se vlní a ryba nabírá rychlost. V tom se otevírá obrovský kus vody. Jako peklo. Vtrhuje horem zeleň. Do toho hlava. Čelisti. Štika jako d'as!! Ale to nestačí. V mžiku se roztahují rudé ploutve a velké břicho. Bílé jak ty mraky. Obrovský ocas mlátí zpět. Ona sama, královna, sebou švihá a zavírá se voda. Skok končí. Přitom cvaká zuby coby žralok mou ubohou třpytku. Ta se jen topí v útrobach mocných štičích čelistí. Bože můj. „Ježíši Kriste!“ lekám se toho všeho. Takový štičí macek. Co? Jakže? Štičí macek? Ten pohled do jejich bezcitných očí. Jako bych ho znal. Ten sen přeci! Nevím co tam bylo, ale tahle štika zcela jistě. Co ale teď se snem. Podběrák – a rychle!!

Jen ho stačím rozbalit a ona je zase v čudu – jak se lidově praví. Ale už naposled. Je znavena. A já taky. Přitahávám zvíře zpět a ono to tak mocně mlátí ocasem. Snaží se pryč. Už to však nezvládá. Učitelův prut neodolal a rozbouřená voda se začíná klidnit. Je po boji.

„Tak co?!...Seš zdolaná, vid'. Chachá!...Seš pěkně v háji, vid'!...To se ti to dneska nepovedlo, že jo?!“ křičím plný vzrušení na nic nechápající štiku v podběráku. Nato se ohlížím doleva a tam na mě vyděšeně hledí dva starší lidé a dítko. Poněkud trapná situace se nekrotí ani v okamžiku, kdy se malý chlapeček zvědavě ptá staršího fousatého muže: „Dědo, ten pán, to je blázen?“

„...No, pán je takový zvláštní, víš.“ odpovídá na to nejistě děda, vykulený jako byl předtím. Bylo mi to v tu chvíli dost k smíchu, ale radši jsem zachoval chladný výraz, abych nevyvolal ještě větší diskusi o šílenství. Rybu pomalu pokládám na kameny a sleduji, jak hluboce dýchá. Podběrák je celý od slizu a umělá rybička pevně háčky zaryta hluboko v čelistech. Utíkám pro metr a vyprošťovač háčeků a zelená ryba se žlutými fleky se snaží všemožně skákat. Omotaná v síti je však bez šance.

„Jen se pod'te podívat, já vás nekousnu...mám jen dobrou náladu.“ nabádám ty vystrašence. Oni mlčky stále tak vyděšeně slezli z cesty po trávě na „špicí“ a klouček si kleknul ke štiče.

„Kolik ti je?“ zkouším konverzaci a starší lidé se trochu přestali bát. Do toho zjišťuji, že nemám papíry. Ani povolenku! Všechno je doma!! Tak abych rychle utekl.

„Pět.“ hlásí opatrně klučina věk. Starší lidé si jen cosi pošuškovávají.

„Pět ti je?! Tak víš co? – Vidím, že babička má foťák. Řekni jí, ať tě s tou štikou vyfotí. Aspoň nezapomeneš na toho blázna, jak křičel na tu štiku...“ a změřil jsem to torpédo. Skoro metr. No to je číslo!

„Jóóó!..Babi, vyfoť nás...prosím.“

„...Tak dobře. Dědo, stoupni si tam a vy, pane, vy taky. A nějak ji vezměte...“ Vzal jsem ji teda z toho podběráku i s prutem a třpytkou si stoupl k nim. Cvak.

...

„Túúút...Túúút...Túúúchrrr...No, čau, co je?“ ozývá se otec. Svorně držím mobilní telefon, který tolik nesnáším a bleskem přemýšlím, jak říct tátovi, že nemám papíry, aby se nenaštval.

„Ahoj, tati...Mám tady takovej problém. Hm, no – doma v horním šuplíku nalevo ve stole mám papíry na rybaření.“

„No potěš pámbuh...a to ti je jako mám přivízt, jo?!“

„No...je to trochu horší“, žmoulám slovy, „přišel jsem na to, až když jsem chytil...štku...“

„...To je teda skvělý...a kde ji máš?“ rozvážnil se ještě víc.

„Nahore, v kádi..Neboj, nikdo mě neviděl.“ řekl jsem hodně s klidem. Ve skutečnosti jsem se jen držel, abych nepropukl smíchy při vědomí, že jsem se s ní nechal i vyfotit.

„No tak já ti to zejtra přivezu. Chceš eště něco?“

„Ne...asi ne. Čau!“

„Čau.“ a položil.

...

Házím do dřezu příbor a myji talíř. Štika smutně přežívá v neprostorné kádi a já jen nudně pohlížím, nevím, co dělat. Nemám papíry, i když pláže jsou volné. Na pozorování je zataženo a venku je zima. A tak si pobroukávám harmonicky své oblíbené melodie. Mám to! Poněkud mě přepadla touha po informacích – půjdu zjistit, jak se to tu vlastně pohybuje. Je mi trochu podezřelé, že je tu takový bezaktiv – vždyť je červen a přeci k tomu víkend.

Popadám kliku a hle – začíná se mlžit. Mlhy nemám rád. Levou rukou šmátrám po slavné tlusté modré bundě a tím řeším hrůzu z mlhy. Namířím to k Jizerce. Stejně je i odtamtud pěkný výhled. V patnácti stupních Celsia je tu Seč trochu nemorální a málo šťastná. I to je důvod mé osamocenosti.

Vcházím na neudržovaný chodník vedle cedule „Hotel Jizerka“. Zvláštní polední ticho. Pouze mlha, v ní utopené zelené stromy a hotel jako bez lidí. Ale co já? Co tu teď dělám? Kdybych tu teď někoho potkal...možná vím, na co bych se ho zeptal. „Haló! Je tu někdo?!“ volám hledíc do velikého okna hned vedle dveří.. Je to divné. Nikde nikdo. Tak jsem zaostřil oči a vidím spousty židlí. Á...pódium. Mikrofon. Bože! Toho musím využít. Možná je to poprvé a naposled. A dveře jsou otevřené...

*** (v tu dobu nedaleko lesa za druhým koutem hotelu)

„Ne! Ne, nemáme na to peníze!“ křičí zoufale dívka.

„Tak sežeň něco tady. Ty přece vždycky něco vymyslíš.“ popotahuje na ní nevysoký starší muž.

„Jenže na to není čas. Šou začne večer a děti se na to těšily! A věř mi, vím, co říkám; když já je znám!“

Tajně se štipím po schodech po schodech na pódium k mikrofonu a vše je zatím v pořádku. Jen ty parkety jsou neběžně hlučné. Přede mnou je teď krásný sálek. V několika řadách je sto dvacet židlí, zadní a levá stěna jsou proskleny těmi velkými okny. Po pravé straně je hnědá zeď s historickými obrazy sečských krajín. Otáčím se doleva, doprava. Nikde nikdo.

„Hele, nemíním se s tebou hádat. Prostě sežeň na dnešní večer zpěváka nebo nějakou hudební skupinu. Anebo tě jednoduše propustím...když to nevyjde...když budu muset.“ vyhrožuje nevysoký muž té mladé dívce. Rázem s pyšným výrazem odchází pryč od ní. Teda spíš je rozesmtnělý. Ona jen sklápí hlavu. Proviněna. Bezmocná. Zmarněný pocit, že tu stojí a do čtyř hodin musí sehnat zpěváka. Zrovna v té největší pustině mezi lesy. Proč si jen tohle brala jako brigádu. Děti jsou skvělé, ale vedoucí hotelu takový náfuca. A přitom tak skvělý člověk. Nechápe. Ten pocit je jak najít poklad a odevzdat ho bez odměny někomu, kdo si jej ani nezaslouží. Se slzou v oku a vybitým mobilním telefonem se hrdě a bez dalšího pláče rozklusává k budově.

...Ještě se nadýchávám proti stresu a ten pocit zvláštního štěstí je opravdu nepřekonatelný. Doufám, že sem nikdo nevtrhne. To by to dopadlo.

Popadám do rukou černý mikrofon a reproduktory tiším na optimum. Nadýchávám se znovu a zhluboka. Pokusně šeptám: „Zkouška...Jedna, dva...“ V pořádku. A taky zatím nejede policie. Tak snaživě s úsměvem a s představou o publiku spouštím:

„When you're feeling times of trouble – when you're feeling insecure
when you're lost inside and have no where to turn
When you look into the future and your writings on the wall
it's a fear of falling staring at us all

And if your world has not work out to be – what you planned and come with me

We can leave the world behind – you never know what we can find
together we can take the time and make it right
We can leave the world behind – whatever you got on your mind
together we can take the time and make it right

No matter what you're feeling – no matter what you need
If you believe in love then you'll succeed
We all have our illusions – we all have our own dreams
but there's times when life's just not what it might seem

We can leave the worl...“ Potlesk. Co?! Rychle pryč! Utíkám. Mikrofon padá k zemi. K sakru. Něco mě vyhazuje z rovnováhy. Zakopl jsem a padám. Rukama se rázem duchaplně odrážím od země. Hledím ke dveřím – cesta ven. Najednou cítím dotek ruky na zádech. Doprčic! Jsem v pěkném průsvihu! Teď mě chytí za nedovolené užívání cizího majetku a bůhví, co daleko. V tom průvan tříská dveřmi, až se sklo třese. K sakru. Něco po mně lape, celý den je tišina a zrovna teď zabouchnou dveře průvanem. A je toho asi málo – neudržím se! Zbývající setrvačností narážím do stěny vedle topení. „Jaúúúúúúúúúú!“ ječím a chytám se za hlavu. Jen tak trochu mlhou vnímám okolí.

„Jste v pořádku?...No...patří vám to. Co tady blbnete?“

Nějak se rozkoukávám a nade mnou klečí krásné ženské tělo, zdobené úžasnými kratšími kadeřemi vlasů.

„Jak vidíte, snažím se utéct. Tedy snažil jsem se...Auů!“

„Jó, to vidím. Bolí vás to hodně? Neteče vám krev?“ a pečovatelsky si to prohlíží. Přitom mě stále drží za loket. Jemně.

„To vy jste tleskala..Proboha, proč mě děsíte?!“

„Co já vím...jak děsíte, co tu děláte vy?“ zlobí se. Pak ale trochu rozvláčnila. „Jmenuji se Stáňa, nabízím tykání.“ a podala mi svou ruku. Až k nosu.

„Jo...to já vím...a co příjmení, nemát...nemáš?“

„Jak..víš?...Hele, já jsem se ti představila, tak bys mohl mi aspoň tu pazouru podat“, naštvála se, „ – pořád ti mám za co vynadat, když tu nemáš co dělat a tajíš, proč mě znáš a jak se jmenuješ!!!“

„To ten Ohnut. Au..Jo, jmenuji se Petr Horálek. S Ohnutem jste mě dneska ráno s dětma vzbudili. A někdo volal tvoje jméno. Tak co to příjmení?“

„Já svoje příjmení neříkám. Jsem prostě Stáňa a to ti musí stačit. Je to tolik nepoužívaný jméno, tak se vsadím, že tady na Seči jiná není...Takže, my se známe??“

„Ne, to já znám vás, ehm...tebe. No, hlava mně netřeští, příjmení mi neřekneš, tak to abych šel. Pozdravuj děti.“ a pomalu se snažím vstát. Šroubovák. To kvůli němu jsem spadl. Trčí tak nevhodně z mezery u schodu. Alespoň, že na mě nikdo nezavolá policii.

„Ne, nene! Počkej. Nikam nechod!“ křičí.

„Ty mě začínáš strašit. Co ti ještě dlužím...ó...jasně. DĚKUJI. Tohle kouzelné slůvko. Promiň, málem jsem na něj zap...“

„NE! Totiž asi taky, ale je to i má vina...“ A pozor! Přiznává si vinu...

„Já se chci jen zeptat...“, pokračuje, „Vážně chceš tolik zpívat? Mám problém. Pojď. Posadíme se.“ Do toho mě popadá a zvedá. Ta má sílu. Pak si sedá do jednoho ze sto dvaceti míst a nabádá, abych si přisedl.

„Ne, dík, postojím. Tak co máš tak vážnýho na srdci?“ se nejistě optávám. Koukám se jí na ruce. Tře si je jako nervózní voják před dnem „D“, a to v první výsadkové linii.

„Tak asi takhle..Ty děti jsou při většině potomky podnikatelů a bohatších osobností. Většinou městský, ale jsou skvělí. Přírodu fakt milují. Jsou tu na deset dní coby ve škole v přírodě. Původně je vedly dvě učitelky hudební školy, ale ty onemocněly. Kvůli tomu, čí děti to jsou, tak jejich pobyt neskončil, ale vedoucí hotelu si najal mě na brigádu. A já jim dělám program. Hodí se mi to k budoucímu studiu pedagogický fakulty. A dnes večer má být slavnostní závěr. Vymyslela jsem tady něco jako DO-RE-MI. Znáš to. A vedoucí mi přikázal kvůli těm lidem, kterým děti patří, to udělat profesionálněji...Prostě mám do několika hodin sehnat zpěváka. A tak jsem si myslěla...“

„A tak jím mám být. Je to tak?“ dedukuji s ironií.

„Mhhh.“ přikyvuje žáдавým pohledem.

„Nádherná historka, ale musím, Stáňo, jít. Na tohle nejsem...Měj se!“ se slovy se otáčím zády a vykročuji...

„Ne, PROSÍM! Jsi moje jediná šance. Jinak mě nejen vyhodí, ale bude to ještě horší...Já nevím, jak zněl originál, ale ta píseň zněla krásně. Tak si to rozmysli...Prosím.“

„Hm.“ bručím. Jdu dál. Mám z toho strach. Vždyť jsem to zkusil a už mě to čeká naostro? Tak najednou? To přeci nejde. Ne. Nejsem na to připraven. Vždyť je to živé vystupování na pódiu. Kdyby nějaká přednáška – tak to беру. Ale tohle je horší než zkoušení před tabulí. Zpěv.

Míjím dveře a v tom najednou strašný rachotivý zvuk. Roznáší se celým sálem a já se sykavě lekám. Nestačil jsem se otočit po hromovém třaskotu židlí a slyším smutný hlas. Skoro plačící.

„Já jsem...doufala jsem. Jsem zoufalá; vím, že je to těžký. Ale vžij se do mě. Pro mě je to horší. Myslela jsem, že když tě nenahlásím za vloupání, tak mi alespoň pomůžeš...“ A do toho nás spojoval najednou tak zvláštní pohled do očí.

„Prosím. Zařídím pro to cokoliv...Jen tě o to..“

„Vidím, jak jsi zoufalá...Do háje.....Jak to vy ženský vždycky dokážete – stačí jen pohled do očí. Těch krásných pár pohledů a řečí...“

„Co?“ optává se s nejistou nadějí. Rukou pobírá bílý kapesník a smrká. Z oka ji skapává jedna slza. Jedna lesklá slzička. A nebýt těch krásných modrých očí...

Zatraceně, to je rozhodování.

„Hmmm. A umíš hrát na kytaru?“ Náhle se v ní vzbudil opravdický anděl. Dítka. Chytla se za ruce, pohlédla kamsi nahoru a vznesla štěstím: „Panebože. Díky, že není tak tvrdohlavěj!“ Pak vzhlédla ke mně. „Díky. Moc ti děkuju. Vážně, nevím co...“ tahala ze slov tak, aby byla co nejupřímnější. Konečně si setřela zbytek slzy a najednou byla tolik roztomilá. Aby to nebylo málo, rozeběhla se přímo na mě. A než jsem stačil cokoliv, měl jsem ji na krku.

Tak co teď s tím děvčetem. Objímám ji tedy také; ono je to i poněkud slušné. Povoluje a pomalu rukou sjíždí po mém rameni. Můj pocit z dobré vůle se náhle mění v něco nejasně hlubšího. Je tu zas ten vzájemný pohled do očí. Jako jiskra čehosi. Takový závazný okamžik. Trvá krátce – krásné modré panenky se odkličují do strany a pak celá hlava. Proč? Provedl jsem něco? Nepamatuji si na nic ošklivého. Sklápí celou hlavu, aby už déle ten pohled netrval. Možná nikdy víc. Nerozumím tomu. A zase je ze šťastné krasavice ta smutná. Tak mi to nedá a ptám se: „Omlouvám se, ale proved jsem něco špatnýho?“

„Ne, to já...Ale to je jedno. Co jsi říkal s tou kytarou, já to nějak zapomněla?“

„Hele, jestli...“ pokouším.

„Ne! Už to vím – ptal ses, jestli umím hrát. Ano. Chodila jsem devět let do kroužku a hraju s dětma. Dáme dohromady choreografii...“ Tím mi dala jasně najevo, že jí trápí ještě něco. Něco, co jde mimo mě a nechce to řešit. Nechce mi říct příjmení, je krásná a má veliký citový problém.

Po schodech nahoru do vyšších pater si všímám, jak si Stáňa vytahuje rukávy. Jakoby její pečlivost nenašla hranic. Avšak zaostřuji pozorně oči a na pravé ruce má červenofialový flek zvláštního tvaru. Nějaká modřina. Ona jde po schodech dál a jen mlčky určuje směr, kam půjdeme nacvičit tu choreografii. Je divné ticho. Jen dunivý šlapot po schodech a šeptivé dýchání. Už má těch schodů dost. Na levé ruce, co právě doohrnula pravý rukáv blankytné blůzy, je další modřina. Tentokrát se ale ten tvar nápadně podobá ruce. Stisku ruky. Všímám si, že s trochou fantazie ten tvar kopíruje to napravo. Bojím se zeptat; zcela určitě vím, že jí někdo ubližuje.

„Tak jsme tady, pane zpěvák.“ zve mě v patře nejspíš svého ubytování.

„Často si hraješ s dětma tvrdší hry?“ ptám se a vcházím na pozvání do překrásně uklizeného pokoje. Kytara leží na posteli.

„Jak to myslíš?“ – na tuhle otázku se jen mlčky otáčím zrakem na ruce a vyhrnuté rukávy. Následně si zase prohlížím pokoj.

„...Jo tohle! No...“ zamýšlí se, „...to jsem lezla po skále a chvíli se to tak houपालo. Kluci mě chytli.“ Vypadalo to skoro, jakoby to říkala tak, že se jí to podařilo překonat. Jakoby to byl problém říci.

„Lezeš po skalách?“ prověřuji.

„No. Občas. Kamarádi ze školy jezdí do Německa a někdy mě vezmou s sebou, víš. Je to docela sranda.“ odpovídá a nejistě přejíždí očima ze strany na stranu. Všímám si vzápětí i skvrny za krkem, která pochopitelně mizí ve spárech oné blankytné blůzy. Jaký netvor by ji chytl na skalách za krk v nejhorším?

„A to tě chytali i za krk?“ ptám se tedy při úsudku, že ty modřiny jsou zhruba stejně staré. A v tom náhle jako bych ji sám za ten krk chytl. Vyděšeně vzhlédla ven z okna směrem k lesu a sledovala překrásné káně. Ze stromu šiška práskla o spodní hranu okna. Lekla se.

„Tak, prosímte, co se stalo? Jestli je to soukromý, je to něco...tak promiň. Děsíš mě. Nechceš mi říct příjmení, ale chceš, abych ti pomohl. Chováš se, jakoby tě někdo sledoval a jsi celá pohmožděná. A navíc vyděšená. Znáš tě sotva...“ koukám na hodinky, „...necelou půlhodinu osobně a večer mám pro tebe vystupovat před podnikateli. Stejně možná zejtra odjíždíš a už se asi nikdy nevidíme. Ale jestli máš něco tak těžkýho na srdci, můžeš to říct. Uleví se ti. Tak co je?“ Ona však stále něco sleduje z toho okna. V tom náhle tlukot do dveří nás oba otočil.

„Stáňo, jsi uvnitř?“ zní hlasem zjista staršího muže. Bez výzvy ten drzoun otvírá krásné dřevem voňavé dveře.

„Á. Jsi tu...Kdo je to...no to je jedno. Přišel jsem se zeptat, jestli máš toho zpě...“

„Ano.“ objevuje se na tváři Stáni úsměv a skáče mu do řeči. „Není to jedno, pane řediteli, Seznam se s...“

„Petr Horálek.“ připovídám ve Stániných slovech a natahuji ruku. Muž se chvíli rozhoduje. Pěkně drzý ředitel hotelu.

„Horálek?“ ptá se a konečně stiskává. „To mi něco říká...“ a pohledem stále zadumaným kouká na dívku. Já rovněž, ale se seznamovacím úšklebem. „Jo Horálek,“ vybuchuje, „ – tak všestranný. Astronom jste. Viděl jsem vaše jméno na letáku pardubický hvězdárny. Taky jsem to dřív dělal. Pak už nebyl čas. V televizi jste byl...nějaký to zatmění Slunce, že jo?“

„Trefa! Jsem to asi ve všem já...“ rozjařeně naznačuji.

„A váš táta byl rybář. No jasně! Chytil jsem s ním jednou candáty – za Modrou budou, ale to vy už asi nepamatujete. Už tam dávno není...A děda doktor. No to je úkaz. Tak zpěv. A rybaříte taky?“ rozjel vzpomínkovou řeč, až mi ruku málem rozdrtil.

„Pane. Jsem velice nadšen, že vás poznávám. S úžasem jen sleduji, kolik toho o mně víte. Avšak nečekal jsem, že ve vás vyvolám tolik kreace a elánu mým jménem. Otec mi přiveze papíry na ryby, tak bych ho k vám mohl poslat. Nebo aspoň něco připomenout. Tak bych se chtěl ještě zeptat na vaše jméno, když už se tu tak představujeme.“ nabádám zdvořile. Pohlížím také na zanechanou Stáňu. Překvapuje mě na ní zvláštní nadšený pohled. Ne na nás dva. Dívá se do neznáma, kde nic zajímavého není. Asi ji něco zaujalo při mém rozhovoru s ředitelem.

„Lopata. František Lopata jméno mé.“ Konečně mi pouští ruku. Au. Otáčí se k dívce. „Ten kluk se mi líbí...Už budu muset. Jsi skvělá, Stáňo. Pozdravujte otce, Petře. Páni...“ a zase zavřel. Za dveřmi pouze dozníval jeho nadšený hlas, mumlající si patrně cosi pro sebe. Sklepávám si ruku z bolesti. A Stáňa se tomu potají šklebí. Už ani nevím, kde jsme skončili. Ale ten pohled na její rozzářená očka, ten smích. Konečně má dobrou náladu.

„Takže astronom a rybář, jo?“

„To je ti tak k smíchu?!“ šklebím se a vlastně nechápu proč. Hlavně, že je zas na chvíli šťastná.

„To ne, já se směju kvůli té ruce. Jak ti ji ředitel bez vědomí drtil, když tě poznal. Chachacha! To ž máš dneska druhou újmu na zdraví.“ vysvětluje. „A vůbec, když už jsi, proč jsi vlastně tady? Myslím tady na Seči; nemáš bejt ještě ve škole. I když to je hloupost, vždyť už je víkend...“ nabádá opětným vážným tónem. Kdo ví, třeba ji to skutečně zajímá. Kdo ví...

„No, já jsem z Pardubic. Můj děda tu postavil chatu, a tak ji zdědil otec. Často sem jezdívám sám a chytám ryby. Mám čerstvě za sebou maturitu a na obloze dosahuje skoro nevídaný jasnosti jedna kometa. Koukáš na zprávy? Jmenuje se C/2006 A8 LINEAR – Levy. Jsou tu krásný podmínky, hvězdy jak na dlani. Prostě skvost. Ta novopečená vlasatice mě sem přitáhla.“ vysvětluji.

„Aha. Takže astronomie je vážná věda. Já myslela, že to je to s těma horoskopama.“

„Ne. To je zas astrologie. A to není věda, jenom pěkněj podvod. Je to jenom šaškárna. Já to znám. Nemá to vlastně význam pro vědu. Škoda, že tomu, kdo to dělá, se víc sype peněz než normálním lidem. Astronomie je krásná. To je úžas, stačí jenom zvednout hlavu k nebi a nic víc. Hned tomu člověk propadne. Jen trochu romantiky a splní se ti sen...“ líčím a rukama řeč doplňuji, jak jen to jde. Chytila mě totiž za téma mého života. Tedy když pomínu ženy.

„Tedy ty jsi skutečně romantik. To musíš mít s holkama štěstí.“

„Hou,hou! Tak to teda vůbec ne! Jsem jen kámen v jejich cestě za krásnými svalnatci...“ smutním.

„Ale vždyť vypadáš na svalnatce.“

„Jenže o to vůbec nejde. Podívej se ven. Většina holek kouří, nosí tetování a jejich oblečení je o číslo menší, než je jejich tělo. A dneska je nějaká romantika spíš vede ke spánku. Je pro ně nudná. Já jsem pro každou nudnej nebo divnej...Už jsem si na to zvykl. V tomhle směru...to mám prostě smůlu. Je mi skoro dvacet a ještě jsem nebyl políben žádnou dívkou jinak než na tvář. Jenom máma se sestrama mě k narozeninám líbaj, kam to jen jde...“ říkám s humorem. Ty oči. Nějak ji dojmám. „A ty? Jaké štěstí skrýváš se svojí krásou? A povaha taky ujde...“

„Tak jako u tebe je pro každou romantika nudná, u mě je to tak, že v ženském světě neexistuje kluk, kterému by šlo nejen o to jedno. Vždycky holku někam pozve, hodí ji do postele, užije si a druhý den dělá milýho, i když vůbec není. Vím – řekneš, že to tak není. Jenže bohužel.“

„Možná. Tebe ale trápí něco jiného, mám pravdu?“ vzpomínám na modřiny. Stáňa se polemicky ohlíží na kytaru a začíná ji rozbalovat. Jen stěží se usmívá. Vzdechla tiše a pronesla: „Ne. Já jsem zamilovaná už dva roky.“

Proč by zamilovaná kráska tak smutně mluvila o partnerském procitnutí? Na světě je spousta myšlenek, o kterých se lidé snaží nemluvit někdy od začátku. Ale zamilovanost je přeci jako žaludek, který neustále potřebuje co do sebe, aby nepominul prázdnotou. A jestli je zamilovaná, nemůže vypadat tak prázdně. Zamilovaný člověk se chová bláznivě, šťastně, ale nikterak prázdnoduše a zmateně. Láska musí být nadbožská, aby člověk propadl zamilovanosti. Ta touha – tu já znám. Ona není zamilovaná. Něco tají. A musí ji to neuvěřitelně bolet.

Při tom přemýšlení si šmátrám v kapse bundy a začíná mi být vedro. Co to jen...? Kazeta? Co by tu dělala? Je to kazeta. Udiveně vytahuji z pravé kapsy audiovou kazetu se seškrábaným písmem. Sasha. Jasně, oblíbený zpěvák. A v kapse je ještě jedna. To se přeci skvěle hodí k choreografii.

„Hele, Stáňo, máš tu kazeták?“

„Jo, proč?“ otáčí se se změněným výrazem a zahlíží v mé ruce kazety. Pak se bez počkání na odpověď sklání a šmátrá cosi pod postelí.

„Na těch kazetách jsou originály těch písní, co chci zpívat. Jen si to poslechni, hned bude choreografie snazší a bez dlouhého přemýšlení. Ten zpěvák si říká Sasha; možná ti to něco říká...“

„No, to asi ne. Já poslouchám českou hudbu. Já ty americký mocnáče nemusím. Ale pusť to...“

Prozířetelně vkládám černou kazetu do přehrávače a pomocí nazlátých čudlíků koriguji tak, abych nešel svou píseň. Konečně je přetočena správně. Venku začíná hučet vítr a pomalu se probouzí dítko. Stáňa však nic z toho nebere na vědomí. Jen čeká. Tak posmutněle komolí tím výrazem, že mi časem připadá, jakoby ani nežila. Proto spouštím tlačítko s anglickým názvem PLAY a když ani to ji neznejšťuje za hlukotu dětí, jdu si k ní sednout. Ze skrytých stereofonních reproduktorů počíná emotivně vybrnkávat kytara a dívka, která před chvílí jasně odvrhla cizojazyčné písně, se neustále drží překrásně nevinného pohledu. Tiše naslouchá. Náhle ji do not vstupuje dokonalý mužský hlas a pokojem se rozléhají první slova s překrásnou melancholickou hudbou. Dívka stále nemluví. Pouze mlčenlivě naslouchá. Jakoby tomu propadla celým srdcem a zcela soucítila s textem i náladou téhle písničky. Neuvěřitelně dojatá.

Na zemi leží kus papíru a v kapse mám tužku na astronomické kresby. Ten papír asi vypadl z krabice od přehrávače. Při té hudbě mám asi pět minut. Abych ji nevyrušil, tak se jen opatrně pro papír natahuji. Jak ve filmu Titanik zvažňuji pohled, protože ten za její nakreslení stojí. Hudba ji unáší proudem romantiky a já spěchám s prvotními liniemi krásné tváře z profilu a pak domýšlím druhou půlku zpaměti. Kreslím náznaky jejích sněžných očí. Píseň graduje. Jsem u základu vlasů a stínuji podočnicové oblasti. „...together we can take the time!“ doznívá nejkrásnější „We can leave the world“. Kráska se otáčí. Zmuchlávám násilně papír a rychle s ním i s tužkou do kapsy.

„Tak co, zvládla bys to?“ nabádám.

„Bylo to překrásné. Fakt. Ty...“

„Já vím. Nezvládnu to tak dobře jako on. Můj hlas za to moc...“ zesmutňuji.

„Ne, ne!“ chopila mě za ruku. A zas ten pohled do očí. „Chci říct, ty máš jinej hlas. Zní to jinak, ale fakt moc úžasně. To, jak to zní od tebe a jak to zní od něj, je naprosto autentický. Jenom kouzlo má jiný kořeny – v hlase, chápeš. A tvoje kouzlo hlasu je originální. Bude se jim to líbit, věř mi. A s autorskýma právy si nedělej starosti. Nikdo se to nedozví. Seč je prázdná a jejich rodiče to pochopí. Dáme se do toho.“ dojemně vysvětluje. Vzápětí popadá pouzdro a začíná vytahovat kytaru.

„Stáňo?“ vyzývavě oslovuji.

„No?“

„Kdy vlastně odjíždíš ty?“ nabádám opatrně.

„Zítřka. S dětma – ráno. Přijde si pro mě můj kluk – Adam. Odveze se mnou ty dívka.“

„To musíš bejt šťastná. To kdybych já měl takový štěstí. Musí to bejt pěkněj pocit, že jo?“ zkouším zjistit, jaký jejich vztah vlastně je. Ona neodpovídá. Se zesmutnělou tváří brnká mírně do kytary sedíc na posteli. Mám to zkusit znovu? Zdá se mi, že jí spíš ubližuji těmi slovy. „Stáňo?“ pokouším znovu.

„Jo... Je to moc krásný pocit.“ ztěžkavě odpovídá. Vypadá to skoro, jako kdyby se chtěla vši silou co nejdříve rozbřechet. Pak zas nastavuje úsměv. Tak do háje, co ji trápí?! Každá otázka o lásce ji jen trápí. Je mi to tolik moc líto, jenže já prostě nevím. Nedokážu se jen dívat a míjet atmosféru. Nedokážu pouze nicotně přihlížet v tak hrozném stavu.

„A miluješ ho?“ prověřuji tedy dál.

„Co? Jak... jak to myslíš?“ znejistěně pobrumlává.

„Je to prostá a jednoduchá otázka. Miluješ ho, nebo ne?“

Ticho. Stálý šeptavý hluk již probuzených dětí a jemný tón strun jakoby pominul. Je ke mně otočena zády a cosi si píše. Snad není přeci tak naivní, aby si myslela, že to nepoznám.

„Samozřejmě, že ho miluji,“ odpovídá, „poslední dobou mě toho trápí víc, víš. Pojď, ať to stihnem složit. Zítřka budeš touhle dobou úplně volnej a už mě nebudeš znát. Nebudu tě otravovat jako dneska. Dáme tu píseň a vymysli jich víc, který budeš chtít ještě zahrát. Budu jen ráda, co tě napadne.“ mění téma. No dobrá. Jde se hrát...

...

„Ne. Ještě se projdem po pláži. Po večeri budete zpívat. Udělejte si skupiny, nebo si někoho zvolte jako zástupce. Je to na vás...“ vysvětluje mladá pedagožka probuzeným dětem. Stojíme před dveřmi hotelu a ona pobízí, abych šel také. Při tom všem jsou na ní až skvostně přilepena všechna ta dívka. Je zvláštní, jakým způsobem s ní komunikují. Jakoby byla jejich máma a skvělá kamarádka dohromady. Úplně jistě vím, že vysokou školu zvládne s nevídaným úspěchem.

Otáčím hlavu k nebi, které kouskem doplňuje pohled ke špičkám stromů nad hlavou. Je zataženo a mátkou i mrholí. To snad ani není červnové počasí. Hlavu vpřed. Děti a Stáňo vroubavě mizí mezi nespočtem kmenů starých stromů. Dobíhám je tedy a ze slabé mlhy se mi mimo cestu zjevuje pláž. Známa pláž na Ústupkách pod bývalým hotelem Mona. Přes tucet malých lidiček v roztomilých bundách pobírá do rukou i kapes tolik kamenů, co může. A kameny už létají vzduchem. Voda se vaří a čerí po nelítostných dopadech vřetvarých hornin, atmosféru navíc doplňují štklavé poznámky autorů hodů. A smích. Skvělý dětský smích. I jejich vedoucí se k nim přidává. Já si zatím sedám na poloztrouchnivělou lavičku u ohniště nedaleko půjčovny šlapadel. V kapse své bundy se cosi mačká. Á – jistě. Vytahuji pomuchlaný papír s tužkou vespod a pokládám jej na koleno. Trocha rozpoložení a může se začít...

Zatímco kráska hází nejdále mezi dívky a jednoho má na zádech při úsměvu na tváři, já vévodím vážným důrazem. Pravá ruka pracuje, přičemž z několika tmavých a světlých linií se začíná rýsovat vystínovaný portrét. Dokončuji vlasy, které se ji tak smyslně proplétají v překrásnou kadeři. Ani mi nevadí, že jsou poněkud tmavší než ve skutečnosti. Potěš! To jsem se lekl. Někdo se mě dotkl na rameni. Otáčím se zděšen a za mnou dítko. Černovlasý chlapec s rozepnutou zelenou bundou a divnými botami. V poněkud nevýrazném obličejí se na mě dívá modrýma očima, jakoby chtěl něco říci. Ale nemluví. Jenom stojí. Jen stydlivě stojí.

„Fuj! Tys mě vylekal. Proč neházíš kameny?“ poptávám se s humorem.

„Táta říkal, že se tím plaší ryby.“

„To má táta pravdu, ale když už tam házej všichni, nemyslíš, že jsou dávno všechny ryby v čudu?“ ptám se s tužkou na skoro hotové kresbě.

„Hmm. Asi máte pravdu.“ sklápí hlavu.

„No, můžeš mi tykat. Jmenuju se Petr.“ povídám s přátelsky nataženou rukou. Prý to dětem hodně pozdvihuje sebevědomí, když tohle někdo udělá.

„Já jsem Tomáš...To je Stáňa, že jo. To je tak dobře nakreslený, že jsem to hned poznal.“ ukazuje při tom ráčkovacím přízvuku druhou rukou.

„Ty ji můžeš říkat Stáňa? Žádná paní učitelka nebo tak?“ divím se.

„No. To vona je tak hodná...Stáňo! Ten Petr tě kres...!“

„Ne. Psssst! To ji neříkej!“

„Proč ne?! Stáňo...!“

„Buď zticha...Prosím. To se nesmí dozvědět...“ žádám ho. Proč zrovna já musel potkat takového hadrníka. Domlouvat malému nevychovanci, co si neumí zapnout bundu a nosí prapodivné boty. Tak ke mně namyšleně přistupuje...

„A co za to?“ vydírá.

„...Teď jsi mě dostal. No dobrá – povím tajemství, když ji to neřekneš...“

„Tak ven s tím.“ nabádá. Je mu sotva asi šest, možná osm, a už takhle mluví.

„Nejdřív slib!“

„Slibuju. Čestný – přísahám. Vidiš, obě ruce mám před sebou.“ slibuje.

„Dobře. Snad se ti dá věřit...Dnes večer bude šou a vy budete zpívat...“

„To už dávno vim. To není nic novýho. Stá...!“ skáče mi do rozmýšlení.

„Počkej. Já sem to nedořekl...“

„No tak nedělej takový pauzy v řeči. Jak mám vědět, že to není konec...“ stěžuje si.

„Poslouchej pořádně. Až domluví, poznáš to. Nejsem vůbec z hotelu. Jsem tu kvůli kometě, která je teď vidět. To je tajemství jedna. A tajemství dva je takový, že na tý šou bude zpěvák a bude zpívat hezký pomalý písničky v angličtině. A já jsem ten zpěvák a Stáňa bude hrát na kytaru. Hlavně to nikomu neříkej, je to překvápko. Rozumíš?!“

„Jasně. Můžeš se na mě spolehnout. A kdy ji to dáš?“

„Poslyš. Ty seš na tu kresbu jak přilepený, Tome. Mám nápad. Až ti řeknu, doneseš ji to. Platí?“ nabízím.

„Jó! To беру!“ ječí radostí.

„Pšššt! Nekřič tolik přeci...Jak se těšíš domů?“ tematizuju.

„No. Moc ne. Líbí se mi tady. Proč vlastně Stáňu kreslíš? Líbí se ti, že jo? Ale co když ji to řeknu?!“

„Už zase začínáš?...Nemám u ní šanci, je zadaná...“ smutně klábosím.

„A často taky pěkně smutná. Nikdo ji nemůže pomoc. To kvůli tomu vošklivému svalnáči.“ přidává.

„Znáš jejího kluka?“ zešťastňuji, že mi konečně někdo něco víc řekne. Chlapec se však nějak udivuje.

„Jak víš, že mluvím vo něm?“ ptá se.

„No, nevím. Myslím si to. Ona o něm mluvit nechce.“ rozvíjím.

„Je to protivák. Nikdo ho tu nemá rád. Nechápu, jak ho může mít Stáňa ráda. Zvlášť, když ji dělá takový ty věci...“ A já zpozorňuji. Ten kluk mluví o „takových těch věcech“. Z šoku padá na zem tužka. Než se stihnu sehnout, chlapec mi ji natahuje zpět.

„Děkuju, jsi rychlej. O...o jakých věcech to mluvíš?“ vážně se ptám.

„No přece víš co, ne? Takový nepříjemný. Křičí na ní, až ji rozbere...“ popisuje. Mně stoupá obočí.

„Bije ji?! Ublízuje ji násilím? Odpověz.“

„...Taky. Často ji drží za ruce. Když ji přivezl posledně z města, tak ji chyt za krk. Ale nikdo ji nemohl pomoc. Měl by mu to taky někdo ukázat, aby věděl, jaký to je. Ale pan vedoucí byl zrovna pryč. Určitě by ji pomohl...“ A snižuje tón. Asi mluvil o řediteli Lopatovi. Tomovi je z toho taky smutno. Takže žádné lezení po skalách, já měl pravdu.

„A proč ji držel za krk? Nevíš?“

„No, ona mu nechtěla dát pusy. Pak mu ji dala a on chtěl, aby se usmála. Vůbec se neusmála, když nás posílala spát. Naštěstí si Adam pro ní má přijet až zejtra. Zařídíš, aby se dneska smála?“ ptá se. A mě to dojmá.

„...Ano...Jasně. Ty mi s tím pomůžeš, platí?“

„Rozkaz pane!“ uvelebil humorně mladík. Na svůj věk má dost elánu.

„Pojď, jdem jim s těma kamenama pomoc. Ryby jsou už stejně fuč...A o kresbě ani muk!“ Do toho si skládám kresbu a se zajištěnou kapsou razím v čele s mladíkem ke břehu.

Jiskerně při chůzi vzhlížím k obloze. Jen mraky. Neskopická možnost spatřit kometu jen mizí. Moment. Modro. Světlo. Vylézá jistý zázrak zpoza šedého pekla. Krásný proužek horsky modrého nebe. ALE NE...Dohání ho spodní oblačnost. Černá jako saze. A našedlá za ní. Šedá jak hliník na stativu dalekohledu. Ach ne. Tolik dítek, tolik možností. Tolik marna. A úsměvů. Tolik kontrastů. A štika. No jasně – štika! Vyměnit ji vodu, to bych měl.

„Děti. Chcete vidět rybu?“ vzhlížím nápaditě.

„Jóó!“ rozebíhají se a ani neví kam. Do toho Stáňa přikračuje. Zjišťuje mi něco na obličej. Něco ji na mě tolik zajímá. S úsměvem se rozjizví a jakoby odchází k dětem. Pak klidně prověřuje: „Jakou rybu?“ Mlčenlivě prstem ukazují směr a v tom mám na krku děti já...

„Notak, jakou rybu?“

„Jsi nedočkavá. Musíš se smířit, že i já mám překvapení pro tebe. Jen malé, ale efektivní...Děti, do toho lesíka jděte!...A to překvapení, to by ti mělo zjasnit duši. Mimochodem, jaký jsou ceny tý soutěže?“

„Různý...sladkosti, čepice. Nic dominantního. Notak, prosím, řekni mi to.“ prosí.

„Chacha!...Ty si snad tady ještě klekneš na kolena. Máš ráda překvapení, vid’?“ ptám se nachytřelým tónem.

„Když mi to neřekneš, budu křičet...Já umím hodně křičet...“

„Copak jen si křič. Tady si o tobě budou myslet jen, že jsi blázen. Zvláště pak, když si nervózně koušeš kůži na prstech a stojíš víc jak metr od člověka, který by ti měl potencionálně ubližovat...“ vytýkám.

„Protivo...“ šklebí se otočena zády ke mně. Protiva je tady, myslím, někdo úplně jiný.

Na zarostlé cestě se tyčí starý modřín a kmenem se opírá o stejně staré pletivo. Takové to zrezivělé, po kterém už ani veverka naskočí. Ve vesměs stejně zarostlé cestě se skrývá červená branka. Pobízím dětska, aby počkala a hluboko v kapse kalhot lovím klíče od všeho, co chata obsahuje. Děti se rozebíhají dovnitř, aniž by byla brána již dokořán otevřena a džentlmenské pokynutí rukou uvádí do rozpaků nafučenou slečnu průvodnici. Plán zatím vychází...

„Tak, děti, mladá červenající se slečno...tohle je moje království.“ roztáčím se na zahradě pod chatou s rozevřenýma rukama. Rozutíkávám se a děti za mnou – přímo ke kádi za chatou. Zamlčená dívka s význačným jménem se jen poohlíží k chatě a s rukama v kapse náhle klop. Zakopla o kámen, ale odchytila rovnováhu. Ničema však neuniká. Smích dětí. A můj decentní úškleb. To má za to, kdyby nebyla tolik napyšněná.

„Pozor!“ prohlašuji vtipně po jejím došlapu. A dětský smích se znásobuje. „Notak. Přece se nebudete smát...“ pokračuji.

„HA, HA, HA...Tak ukaž rybu.“ nabádá Stáňa ironicky vůdčím postojem. Ale smíšku z radosti se neubrání.

„Rybu!“ upravuji. „Děti, je to veliká ryba. Je to drak...“ a odkrývám podložku do lodě, která slouží jako příklopka na kád', aby ryba nevyskočila. Děti, stojící v kruhu kolem odkryté nádoby, se předklání a otvírají pusy, jakoby nemohly uvěřit v to, co vidí. I Stáňa neskrývá údiv. Všem se zvedají krky a obočí, že to je až neuvěřitelné.

„A to je lidožrout, že jo?“ „No jasně – jí malé kluky jako ty.“ „Ale notak.“ uklidňuje Stáňa první reakce.

„Podívejte se na ty zuby. Tím schlamstla rybičku levou zadní.“ vysvětluji. „A není úniku. Ani moje třpytka ji neutekla.“ očarovávám dětskou fantazii. „Za novu spí, za úplňku loví. Je nenasytná

a hladová. Schovává se na kamenech, v tujích, nebo leží na dně na písku a nikdo si ji nevšimne. Když kolem jede rybička, cejn, kapr taky, vyrazí z úkrytu jako raketa. Jako torpédo. V týchle rychlosti ji nespátří ani orel. Obrovskou hubou polapí rybičku do svých ostrých čelistí. Jsou ostrý jako jehly. Rybička jen párkrát zamává ocasem a zanedlouho končí v jejím žaludku...“ straším děti realitou. Sotva kdo polkne. Ale Stánin přísnější pohled mě nutí se té štiky trochu zastat. – „A to je v pořádku. Je to stejné, jako když my jíme prasata nebo krocany. Příroda to tak zařídila, aby všeho bylo dost, ale žádné zvíře nepřebývalo. A tak, jako štiky jedí rybičky, lidé jedí štiky. A naopak je to dost nepravděpodobný. Taková štika se spíš lidí bojí; jen kdyby ji někdo chtěl ublížit, tak ho může kousnout.“ dokončuji přednášku. Rozzářené oči zdobí každého. Úžasný pohled. V tu chvíli měl k rybě respekt skutečně každý.

„A jak to, že jste ji chytil, když je tak rychlá?“ vniká náhle do ticha, plného úžasu, hlásek mladičkému děvčete. Docela chytrý dotaz; jsou to inteligentní děti. Tak si klekám a pohlížím do očí té malé holčičky. Zvážněle odpovídám: „No víš...tohle je dobrý dotaz. Rybáři mají na prutu takový zařízení, jmenuje se naviják. Podívej se na támhleten prut.“ Vzápětí ukazují na neuklizený prut. Děti sledují. Vstávám a polapuji „klacek“ od učitele fyziky. „Tenhle šroubek povoluje brzdu, co je uvnitř...“

„Aha; jako brzda u kola?“

„No...ehm...ne tak docela. Ale když třpytkuju, napodobuju touhle věcíčkou vlastně plovoucí rybičku. Víš, jak jsem mluvil o tom, že štika jí nemocný rybky?...Tak takovou já napodobuju. Přitom je povolená brzda a jakmile po tom štika skočí, napne tuhle šňůru a povolená brzda dovolí, aby to ten drak při té rychlosti neutrhul.“

„A to ji musí bolet – tolik háčků.“ povídá Tomáš. A Stáňa pozorně poslouchá. Upřímně – nemyslím, že ji zajímá zrovna to, co vysvětluji. Je to zvláštní dívka. Nechybí ji klasické ženské rysy; má, myslím, ještě víc.

„Ani ne. Vlastně ji vyleká ten kov. Moc bolesti necítí. Často je vyšokovaná i jenom proto, že nechápe, co se děje. Najednou ji táhne nějaká neznámá síla, která ji nedovolí udat vlastní směr. A stejně se rána od háčku rychle zahojí. Znáám pána a ten vytáhl obrovskou štikou. Otevřel ji hubu plnou ostrých zubů a našel tam spousty háčků. Nemohl tomu uvěřit. Ta štika si to prostě neuvědomí.“ uklidňuji dětskou starost.

„Ona neonemocní?“ zní zase tónem té malé dívenky.

„Jak neonemocní?...Proč?“

„No, když jí ty rybičky...“

„Jo takhle. To jsem řek špatně. Já tím myslel postižený, raněný rybky. Takový, co nemůžou moc plavat a trápí se. Kdyby snědla rybku s horečkou, to by tomu dala...“ zasahuji humorem. Děti dále hlášku rozvíjí, jak jen to jde. Mluví o štice s šátkem, o štice s teploměrem, nebo dokonce o štice na invalidním vozíku.

Soběstačně přijímám jejich nápady, když náhle za smíchu poukazuje chlapec prstem na mě a něco šušká vychovatelce. Dítka tlumí řeč, jen já stále netuším, oč jdou myšlenky.

„To je překvapení. Prozatím mu říkejte Petr a můžete mu tykat.“ jsou slova, jimž rozumím. Stáňa tak odpověděla na dotaz, co chlapec nejspíš položil a já asi tuším jeho obsah. Souhra možností nabádá dívku pohledět na ruku s hodinkami. Stresem se mi rozdechvívá tělo. „Pěťo...je čas...“ promlouvá Stánin hlásek vážným, trochu prosebným tónem. Horký sled událostí, které se mají postarat o mou pěveckou budoucnost, tvoří své dílo. Slib ale plním; zvláště někomu, jako je Stáňa. Je čas.

...

Malá, dřevem voňavá místnůstka je ozářena oslnivou zářivkou. Jako bych začal věřit v Boha; že v té lampě něco je – symbol. Ba možná. Fakt zní, že stojím v malé místnůstce, životaschopně se klepu a vnímám krom světla ustarané dívčí ruce, které nepatří nikomu neznámému. V zrcadle této

převlékačí komůrky, jenž má dvě cesty ven – na chodbu a na pódium, si prohlížím kvádro šedé barvy, které Stáňa neznámo kde sehnala. Ještě neskončila s kravatou a chce mě oprašovat nějakým štětcem. Grimasy žádám, že to není třeba. Mám odsud dvoje dveře, dvě cesty. Jedna vede na chodbu... Stáňa si usmíšeně prohlíží své oblečené dílo. Celkem nadšeně. Druhá cesta vede na pódium. Směřem ke splnění slibu. Ale taky před asi sto diváků, z nichž mnozí jsou dospělí. Ach jo. Panebože, doufám, že nejsem tak tvrdohlavý. Přesně stejně tak, jak tvrdila kráska – teď má maskérka, když jsme se dneska odpoledne poznali. Je to sotva šest hodin, mně to připadá skoro k věčnosti. Venku zní hluk davu rodičů. Proč musí přijet pro každého minimálně tři příbuzní!? Nechápu to. Krk mi škrtí kravata a je vedro. Jediné mě jistí to, co mám v kapse na háčku zavěšené bundy. O kresbě mluvím; o ní je řeč. A jediné o ní Stáňa nic netuší. Mé překvapení – součást tajného plánu. Už proto půjdu na jeviště. Jako džentlmen, elegantní zpěvák. Dveře vpravo jsou správné. Jenže co dělat, když selžu? To je tak strašný pocit. Hlavně klid. To je nejdůležitější. Ale jak ho navodit? To není fér.

„Sluší ti to, elegáne.“

„Já...“

„Počkej, PSST,“ a prstem mi sahá na rty. Je to příjemné. „Já... Totiž chtěla jsem ti říct, abys neměl strach. Možná na to myslíš; vím – jsou tu dvoje dveře. Moc dobře víš, kam vedou. Jedna cesta je pro sraby a já jsem si jista, že se rozhodneš správně. Věřím ti...“ usmívá se, „...ta víra je silná. Když jsem ti zavazovala kravatu, cítila jsem tlukot tvýho srdíčka. Tady ti kape pot. Asi tuším, jak se cítíš. Je to jiný než maturita; jiný než přednáška. Ale nezávisí to jenom na tobě – já přece hraju na kytaru... Ještě jedna věc. Když jsem tě odpoledne poznala a slyšela, pochopila jsem, že jde o senzačního a bláznivého kluka, který nešetří...“

„To není pravda.“ vrážím pološeptavým hlasem. „Já nejsem vůbec nijak zvláštní. A mýlíš se i v tom šetření. Bojím se spousty věcí. Jen...“

„Tohle neříkej. Máš zvláštní sympatii a humor. Než tam půjdeš, usměj se před zrcadlem. Buď sám sebou. Buď tím, číms byl doteď. Tvař se jen, že máš zkušenosti. Zvládneš to, vím to... Víš to, protože jsem viděla, jak si se před dětmi choval. I to jak jsi mluvil se ředitelem. Víš to, protože nejsi hlupák. Dokážeš improvizovat a zaujmout. Ani teď tomu nebude jinak...“

„Ty mě rozbřečíš. Vážně si to o mně všechno myslíš?“ rozmlouvám dojetím v šedém kvádru. Neodhodlaná odpověďet zabaluje veškeré to své líčící vybavení a hluboce se mi dívá do očí.

„Ne, já to vím...“ odpovídá.

„Aha – tak ty to víš.“ snažím se s humorem skrýt svůj stres. Ona se kouká na hodinky a pak tiše poodchází ke dveřím pro odvážné. Asi má skutečně ráda modrou, protože krásné dlouhé šaty, co má na hubeňoučkém těle, jsou právě v tomhle odstínu. Sahá na kliku, ale nějak zastavuje. Znejistěla? Ne – ještě se otáčí na mě.

„Někdy nestačí věřit a doufat. To, co máš v sobě, tě potáhne vždycky tam, kde to neznáš. Tam, kde to chceš poznat. Taky proto jsem si jistá, že nezklameš. Poprvé je vždycky jen jednou, pamatuj...“ a s otevřenými dveřmi to byl poslední pohled do jejích překrásných očí. Zůstávám sám na všechno. Rozklepaně hledím na dveře do chodby. Být sám sebou – to je hračka. Prý někdy nestačí jen věřit. Tak co tedy? Je tu běsnící horko. Já se snad před vystoupením vypařím. Ano – nebudu to řešit – vypařím se horkem... To je hloupost.

S tlumícím potleskem vstupuje do davového hluku dívčí hlas. Prý se stačí jen podívat do zrcadla...

„Dámy a pánové, milé děti. Jak jistě víte, dnešním dnem se uzavírá báječný naukový pobyt vašich dětí zde – v Železných horách u přehrady Seč...“

– A usmát se. Tak, jak se smějí na Stáňu. Jo – to přeci půjde. Jenomže co, když zakopnu, nebo něco podobného. Ačkoliv – nejdůležitější je uchopit mikrofon. Pak je to už hračka. NE, nejde to, jdu pryč. Nejdou! Nesmím – musím plnit sliby. Ještě pořád mě může udat. To si radši odpracuji.

„Celým programem vás budu provázet já a mé překvapení skryté osobnosti. Pravidla jsou taková, že mladí zpěváci si utvoří skupiny, nebo přijde jednotlivec tak, aby nikdo nevystupoval

dvakrát. Těchto vystupujících bude po šesti a odborná porota posoudí výkon. Po skončení pořadu následuje vašimi dětmi postavený táborák...“ pokračuje. Mně snad srdce buchne. Marně vrtím před zrcadlem hlavou a pak si sedám na malou hnědou dřevěnou židličku. Proberu si to ještě jednou. Přesně – zopakuji si situaci. Už blázním. Nevadí. Nikdo mě nesleduje. Sedím na židli a koukám v kvádru do zrcadla. Jenom náhodou jsem se připletl; ne, náhodou vlastně ne. Co jsem sem vlastně lezl?! Fajn. A teď možnosti. Jsou tu dvoje dveře – do chodby. Jasně dveře svobody. Druhé dveře, přiznávám, netuším, kam mi vedou. K dívce, která je zadaná. Ale má problémy a slíbil jsem dítěti, že ji rozšťastním.

„Ceny pro děti dodala Nadace pro výchovu mládeže, neboli NVM. Zde přítomným zástupcům děkujeme...“ zní dál. Ježíši! Ona tam má zástupce nadace. To je konec. Ale musím se vrátit do polemizace; stojí to za to. Slib dítěti – tady jsem skončil. Jestli si někdo myslí, že děti klamu, tak je to hlupák. No jo – ale plnit slib takhle...

„...A teď překvapení. Aby byla soutěž atraktivnější, celým pořadem budou zaznívat krásné písně německého zpěváka Sashy v podání mladého nadějného zpěváka. Než prozradím jeho jméno, měla bych prosbu. Tento nadějný umělec nemá autorská práva k zazpívání melancholické hudby, kterou uslyšíte. Byla bych ráda, abyste na pokyn pozvednutí ruky přislíbili všichni, že nezpůsobíte jakýkoliv kolaps a nezpochybníte nikde nic z právního hlediska. Předem moc děkuji. Teď zvedněte ruce...Děkuji.“ Proboha. To je vrchol. Utíkám. Popadám kliku chodebných dveří a...

Proslov bude končit, musím jít pryč; ať to neudělám ještě horší...Ne. Nejde to. Něco mě drží. Nějaký pocit. Tohle je strašný paradox. Životních zkoušek je hodně. A venku za druhými dveřmi bude stát jedna z nich – osamělý mikrofon. Musím to zkusit; pro sebe i ostatní. Přeci by to Stáňa jen tak neřikala. Přijít k zrcadlu. Tak. Usmát se. To je ono. Setřít pot. „Nakonec si s ním vítězové zazpívají píseň, kterou uslyšíte jako první. Dlouho ji nacvičovali. Ti sami, či ten samý, budou zapalovat zmíněný táborák. Vážení přátelé, už zbývá říci pouze jediné – přeji pěknou podívanou a dětem hodně štěstí...Přichází...Petr Horálek...!“ zní jako výzva. Být sám sebou. Popadnout kliku správných dveří...

Rozestírám oponu a stres se z ničeho nic škrtí. Úžasný potlesk, ještě jsem nezačal. Prosím, moc prosím, aby mi ten stres zas nevstoupil do těla. Náhle v tom zní struny kytary. Celou halou přes reproduktory. Dost povědomě. Otáčím se vpravo a tím směrem téměř za zády, tam je zdroj milé melodie. Křehká dívka s krátkými světlými kadeřemi brnká v nepřehlédnutelně sexy ošacení. Otočen mžikem zavírám oči a pak zas rozevírám. Tohle je můj styl. To je můj čas. Do zbytku předzvěstky se ukláním a popadám mikrofon. Spouštím píseň mých možností, co mi tak připomíná všechno hezké. Spouštím svým hlasem, který je najednou tak svěží a čistý. Nevím, jak je tohle možné. Nechápu, ale zcela mě to unáší. S dívčíným doprovodem na kouzelnou kytaru se náhle objevují kladné ohlasy. Z publika jakoby někdo znal pět a půl minutovou píseň o naději a lásce, když je nejhůř. Někdo začíná tiše louskat prsty do tempa „We can leave the world behind“. To je neuvěřitelné. Já zpívám – před lidmi. A lidem se líbí. Lidem se to líbí! Ke druhému refrénu se přidává Stánin hlas; tak jak jsme si to nacvičili. Úžasně progresivně a barvitě hraje na kytaru. Tak autentické. A smích, radost je vidět i v očích ředitele hotelu.

Píseň se překypuje do druhé půlky a louskání se mění v tleskání. Neuvěřitelně melancholické faktory jakoby ovládly celou halu a vystoupení bere dech. Jak je to možné? Je to nádherná zkušenost. Na jevišti se procházím krokem romantika a nasazuji svůj osobní zářivý úsměv. Tedy tak, jak to jde. Zároveň napomáhám výrazem i pohybem pochopit smysl písničky a blížím se k závěru. Zezadu hlediště se děti blahoduše připojují a perspektiva i spektrum hlasů navozuje náramný dojem. „...on your mind...“ dovršuji a píseň graduje. Najednou ten smysl textu zaobírá postavení. „...Together we can take the time!“ příkazují všem smutným pomocí hudby. Potlesk končí a já dokončuji poslední část refrénu tak, jako je to v originálu. Kytara se tiší. Otáčím na Stáňu svůj nejistý výraz, avšak ona se směje. Dokázal jsem to. V hlavě mi stále doznívá nedávno odeznělé „...and make it right“. A se Stániným pohledem se naplňuje slib. Je plná radosti.

Rozšťastněná. Plním slib i Tomášovi, mladíkovi s divnými botami. Okamžitě se otáčím zpět k publiku, které jsem v předchozím mžiku opomněl a hluboce se ukláním. Ta chvilka ticha je narušena jen chabým potleskem. Trochu lituji. Ale ne – odezva se najednou mění v tolik hlučnou. Takovou jsem snad ani na přednášce o kometách nezažil. Lidem se líbí...

„Děkuji...děkuji moc.“ povídám. Přidávám se k potlesku. Ne sobě – sobě netleskám. To Stáně. Jedině té nyní patří obdiv. Takový krásný výkon. Co provedla se mnou. Jak mě změnila. Bravo. A navíc je to slušnost. Donutilo ji to vstát a uklonit se. Ještě jednou: Bravo! Ladným krůčkem popochází ke mně a chytá mě za ruku. Ukláníme se oba a potlesk neustává. Stále bije a bije.

Ač to neočekávám, prvním příchozím je Tomáš. Malý mladík si ale svou jistotu pěstuje mnohem více než já. Mrkavě přitom přihlíží na mě, jak sedím vedle Stáni a vlastně nevím, co říci. Co dělat. Je zajímavé, jak hodně věci kličkuje celým světem a já teď nevím, o čem s ní mluvit. Trošku nejistý zážeh se mění – zachraňuje mě hlas chlapce, kterému držím slib. Zpívá a já se nepochopitelně těším na svůj další vstup. Zkusím „Owner of my heart“, píseň nádechu hluboké prosby a přesvědčení. Avšak tu mi blýská cosi hlavou. Jakási nepřesná kopie čehosi, co prožívám. To, na co vzpomínám, má hlubší význam. Je to něco víc. Nějaký obraz snu. Ano – sen, jak se mi zdál sen přeci. Nějaká ryba; dnešní štika. Dívčí oči. Kometa. Všechno tu postupně zapadá a jen nerozumím proč. Kde je ta jistota? Systém? Kde je význam snu a téhle reality? To je pro mě vážně záhada. Malý Tomáš končí, porota hodnotí. Do háje, nějak jsem ho nevnímal. Nevadí – zhodnotím dojem.

Dále vstávají dvě děvčata a směrem k mikrofonu jde i Stáňa. Profesionálka. Hlasně vítá další odvážlivce ke zpěvu a uvádí. Ředitel mi cosi šeptá, ale moc mu nerozumím. Spíše mě něco dusí. Takový neznámý stres. Prohlížím si Stáňu od shora dolů a srdce mi buší tak moc, že by doktoři nepotřebovali takový ten odposlouchávač, co si dávají na uši. Štíhlá postava roztančívá mé dojmy a touhy a mé oči se nemohou odtrhnout. Tak jsem se snad zamiloval. Příjemný hlas následuje zarachotění v mikrofonu a pak dva dívčí hlásky. Kráska v modrém se otáčí a popadá svou židli. Sedá si ke mně. Něco v nitru mého těla se porouchalo. Nebo možná spravilo. Zahlíží se mi hluboce do očí a v jisté sympatii a chystá se asi promluvit. „Po nich dáme něco kreačního...“ šeptá. S ironií se zamyšleně vzhlížím do publika, krátce k řediteli, dlouze k oněm dívkám, co popěvují píseň „Pátá“ od Zuzky Norrisové. Jen lehce koukám k zemi a pak zpět do modrozelených očí. Stejných jako v tom snu. „Dáme Owner of my heart.“ rozmyšlen přikyvuji.

Potlesk po odcházejících děvčatech se ukojívá a na jevišti opět sedí na židli mladá slečna s kytarou. Zapeklitě se soustředí, na jakou strunu má dát prst. Našmahává pravou rukou a zabírá do kouzelného hudebního nástroje. Pomalu elegantně vstávám ze židle a přikračuji k mikrofonu. Tolik jsem ho před několika minutami nenáviděl. Vždyť je to tak zvláštní věcička...

„If you think I've let you down – tried to fool you, there's no need to
(Jestli si myslíš, že tě klamu – dělám z tebe hlupáka, tak to není potřeba...)

If you think I've played around – what you worry, you shut know me,
(Jestli si myslíš, že tě podvádím – čeho se obáváš, už bys mě mohla znát...)

I've been true, right from the start and you're the owner of MY HEART...“
(Jsem upřímný, pravdivý od začátku a ty jsi ten, komu patří mé srdce)

rozjždím znovu temperamentní charakter mé životní vášně, která takhle vyúsťuje. Nevěřím ničemu, nikomu. Nechápu, proč to dělám; je to krásné. Nechápu, jak to dělám; zní to zvláštně. Hala patří jen mně a mému hlasu. Přesně rozumím textu, žízním po lásce a myslím o tom, co nevím. To dokáže tahle chvilka mého sóla. A je to mocná chvilka. Něžnost reality sílí každým dobrým pokusem. Každým anglickým slovem. Každým novým doprovodem kytary, jejího hlasu. Slib malému klukovi se mění v osudovou možnost a zkoušku. Já zpívám, protože jsem to

překonal! Takže teď jsem se asi zamiloval. Nebo tak něco. Fakt je, že za tím roztomilým jemným stvořením, co se směje všelijak na všechny, je trpící a křičící člověk.

„I’ve been true, right from the start – ou - and you’re the owner of my heart...“ dokončuji výstup a ptám se duchem: Proč? Proč si myslím, že trpí? A proč, do háje, chodí s takovým tyranem?! Proč mi Stáňa přináší takový cit a zároveň strach o ní? Mám v hlavě zrcadlo, ale nic se tam neodráží. Ani nikdo, kdo by mi připomněl, jaký mám teď k ní být. Co dělat? Radost. Ale to je přeci dost abstraktní pojem. Jak ji udělat radost? Navíc teď, aby to Tomáš viděl. Jednou mi kamarád řekl, že jestli chci udělat radost někomu tak složitě podotčenému, musí to stupňovat a nepřestávat. A že úsměv toho člověka nestačí, smát se může koneckonců každý. Zdaleka ale ne z upřímné radosti. Musí to z člověka vyplavit všechnu špínu, každý střep. Nesmí se to však přehnat. Proč – to mi už nevysvětlil, ale dokáže si to domyslet. Kamarádovy rady bývají dost často nad zlato. Myšlenky přecházejí v úklon v potleskovém ozvučení haly.

„Děkuji.“ odvětuji a přidávám se, aby opět chvála patřila dívce. Soutěž pokračuje...

...

„A nyní – nyní poslední píseň hosta Petra před vyhlášením výsledků soutěže. Jen připomenu, že doposud byly jeho písně v plánovaném sledu. Následující si vybere teď sám. Mně dá jen znamení. Petře – máš slovo...“ předává mi s úsměvem mikrofon. Ani se nerozmýšlím.

„Vážení přátelé, rodiče těchto mladých talentů. Především bych chtěl poděkovat za pomoc, kterou jste poskytli a za dodržení slibu...I já mám překvapení – jelikož se pořad koná zde na Seči, osobně věnuji výherci...zdánlivě netradiční cenu, která sem však právem patří. Jedná se o triumfální rybářský úlovek. Štiku...Vím, zní to zvláště, nicméně je to symbol tohoto prostředí. Šéfkuchař ji už skvěle upravil. Doufám, že vám ryby chutnají...“ rozprávím. A z nejistoty jsou zase kladné ohlasy. Jen Stáňa je udivená, že ji nikdo nic neřekl...

„Následující píseň,“ ukazují Stáňě potají na prstech číslo – jak jsme se dohodli, „bude všem. Nicméně...Seč je krásné místo a patří sem krásné věci a činy. Myslím, že ta píseň patří člověku, který pro tuhle krásnou věc – tuhle soutěž a pobyt vašich dětí – dělal nejvíc. A nejen za to, ale za mnohem víc...To tvrdím upřímně. Bude patřit především Tobě, Stáňo...potlesk, prosím.“

Otáčím se na vyšokovanou kytaristku s dojetím, trochu rozklepanýma rukama a spouštím přímo do očí:

„YOU...are all I ever need – and I...still wonder what I’ve been

(Ty...jsi všechno, co jsem kdy potřeboval – a já...bych ještě rád věděl, co bych jinak byl...)

Without you...to hold me when I call – would I...be anything at all...

(bez tebe...k podržení mě když říkám – mohl bych být od každého něco?)

Sometime I wonder what a fool I’ve been...please open your arms and let me in...

(Někdy si ještě říkám, co jsem to byl za hlupáka – prosím otevři svou náruč a vezmi mě do ní)

Let me be the one for you...“

(Dovol mi být tvým vyvoleným...)

Nádherná píseň od muže, který tolik vyznává lásku té, jíž zpívá. Proto jsem si ji vybral. A publikum pomáhá. Sice ta melodie je teď zcela jiná než v originálu, ale zní věruhodně. Stáňa, zaskočená tím vším, mi nahrává ve zpěvu. Upřímně; ještě jsem ale nepomyslel, co dál. Má možná radost. Asi i stud. Nevím. S tím pocitem dobročinnosti se mi to vše dělá lépe. Daří se.

„Jsi všechno, co jsem kdy potřeboval,“ zní v překladu část písně. Vše, co jsem kdy chtěl a hledal. A teprve teď vím, že to samé nechci ztratit. Chápu – je to pouhých několik hodin po seznámení, ale je to něco silně poutavého, neuvěřitelného. Já ji asi miluji, ačkoli původně jsem na chatu vůbec kvůli tomu nepřišel. O tom přemýšlím už léta. Jsem tak blízko. A jenom díky jedné mé oblíbené písni si to najednou všechno uvědomuji. Ten sen – nečinně a tajemně zasazen do

všeho. Proč – já nevím. Možná limbické znamení. Možná tak silná touha tiše vylezla z úkroví mé duše na povrch. Já ji asi miluji. Okouzila mě očima; zas jako v té písni. Proč mě to nenapadlo? Důkaz hraničních možností je na světě. Doufám. A víra sílí už jen při držení mikrofonu. Vzadu sedí někdo; dívka, která ani netuší, jak hodně mi na ní záleží. Jak hodně doslovně myslím text té písně. Jak hodně si jí cením a vážím. Jak silně po ní začínám toužit. Ukázala mi za tu chvíli takový kus světa, do něhož by mě jiná neponořila možná ani za celý život. „Let me be the one“ končí, zasekává se v davovém, tolik hlučném potlesku. Tentokrát vstává Stáňa rychleji a tleská dříve než já. Jakoby jakási příjemná pomsta za to, co jsem ji neřekl. Přitom se mi pořád otáčí k očím; chvílema s úsměvem, jindy zmateně, nepochopitelně. Snaží se popadnout mikrofon, ale nějak krkolomně. Vtom se otáčí opět ke mně a mikrofon ji uniká. Nechytá ho ani podruhé. Dopadává jí do náruče až posledním okamžiku a těsně u země. Já se nemohu udržet škodolibému úsměšku. Totéž poněkud slabě slyším ze zadních řad v publiku. Zatímco ona si to v šoku ani neuvědomuje, já si plnovědomě sedám. Náznakem a s rozzářeným výsměškem se jí trapas snažím poukázat. Očividně si toho všímá až teď. Popadá tedy ze země mikrofon a druhou rukou sápe po hrdle. Otáčí se na mě před publikem, stále tolik mimo sebe. Koktavě sotva promlouvá: „A...ani n...nevíte, jakou mi to udělalo radost.....Ale teď zpět k tématu...“ Dává se do pořádku. Tomáš si to pohledem nemůže vynachválit. Palcem mi naznačuje, jak je situace jedničková. Blahopřeji si... Stáňa má radost. Ale musím ji ještě dostupňovat.

...

„Gratuluji mladíku,“ pravím vítězi soutěže – Tomášovi, „dokázal jsi mi udělat radost i něco víc.“ Tím mu naznačuji další. Skutečně jsem netušil, že mé body mu na něco budou – byly jen za dojem... Vždyť je to jedno. On to určitě je zpěvák, lepší než já. Jeho rodiče v porotě nejsou, takže hlasování bylo spravedlivé. Vidím, že jsem zas středem všech pohledů a zájmů a Stáňa si sedá ke kytarě na židli. Už si vzpomínám – závěrečný prozpěv soutěže. Opět začíná známý spontánní souzvuk libých strun... Uvědomuji si svou sobeckost. Místo zpěvu ještě sobečtěji zastavuji: „Ne! Počkejte... Promiň, Stáňo... Omlouvám se za to přerušení, ale ta píseň se líbila všem, ne?!“ Na tohle nelogické odůvodnění všichni nejistě přiklání. „Myslel jsem si to. Tak, všichni mladí, pojd'te sem! Budete zpívat refrén a vy ostatní – pomůžete tak, jak chcete. Louskáním, tleskáním... Soutěž přeci dokončíme všichni. Můžeš... A vy děti pojd'te takhle za mě. Můžeš, Stáňo... a usměj se!“ pravím přede všemi. Usmála se. A pak se zase rychle sklonila ke strunám.

Naposledy se vše potápí do jistého souladu melancholické hudby. Úplně jiné než na začátku. Úplně jiných stop, tváří a citů. Děti za mnou kolem druhého mikrofonu a vlevo pohled zaujatého ředitele hotelu. Kouká na Stáňu skoro jak na dceru. To asi aby ocenil její talent. Obcházej tu partu mladých doprovodů a předehra se chýlí ke konci. A tak hluboký pohled do publika měním v zavřené oči. Je to kouzlo. Jakmile zavřu oči, jsem někdo jiný a někde jinde. Zamýšlím se nad podstatou krásy. Nad jejím základem a jejím mněním. Nad krásou jako předmětem. Nad přáním vidět kometu. Nad snem, kde se dosud splnilo všechno. Tedy jen na dvě věci – ten pohled do očí v jiném prostředí a pak ta veliká vlasatice, odrážející se o zrcadlově klidnou Sečskou přehradu.

Do sóla kytary opět vstupuji sebou nově objeveným hlasem. Otevírám oči. Zním smysl toho, o čem zpívám. Tak proč i tohle nepatří Stáně? Patří – snad to ví. „We can leave the world“ – můžem se na svět vykašlat. Hrozně rád bych byl, kdyby se na svůj smutný svět vykašlala ona... Nádhera. Do druhé sloky vchází i její skromně tichý hlásek a přidávají se i děti. Zní to jak v milovaném snu. Seč mým domovem. Stáňa mojí láskou. A tahle píseň inspirací i záchranou. Přenádherné. Někteří začínají tleskat do rytmu. Zajímavý sen, jenže co když... Ještě to má roli ten oheň po písni. Snad mě při něm něco napadne. Libá kresba. Stejně to tak všechno do sebe zasahuje. Ne, nejsem fatální. Všechno tu hraje tolik souladně, takže mám něco, o čem nevím, přímo někde blízko. Časově nebo délkově. Co? Co pomůže? Asi už přemýšlím nad hloupostmi...

Vynikající jsou všichni rodiče. Vnáší do písničky tak impozantní atmosféru, až to ohromuje mě samotného. Píseň už bohužel končí; tak jako všechno. Poslední gradace a děti rozveselují ještě více své oči. Zvládl jsem to – Stáňa nelhala. Dívčích rad poslechnout – to je nedocenitelné. Lidé vstávají a tleskají. Děti se klaní. Jsou šťastné. V sále se rozléhá euforie jako při šťastném návratu Apolla 13. Zní to jako konec. Jako šťastný konec. A co já? Nejradši bych teď běžel obejmout Stáňa a poděkovat za všechno. Namísto toho se klaním, ale neudrím se tomu úžasu. V tom náhle, při vzpřímení, se mi na krk skáče dívka. „Díky. Ani nevíš, co jsi tím pro mě udělal...“ povídá a pak běží dál gratulovat. Děti se rozcházejí a Stáňa sbírá od svých rodičů samé vzkazy a pochvaly. Ke mně popochází trochu napyšněle ředitel hotelu a podává mi ruku. I zbytek poroty se přidává. „Bylo to dobré. Máš opravdu šmrnc v těchhle věcech. Výborně, mladíku...“ přidává. Odpovídám jen: „Děkuji.“ V hale plné chaosu odcházejícího davu mizí mezi hlavami ten nejdůležitější člověk. Ostatní na mě ještě mluví a gratulují. Stáňa už není v dohledu, je pryč. Jde se k ohni.

...

Tmavé bezhvězdné nebe. Lidé v kruhu syčí davovým bavením se. A uprostřed toho kruhu se blyští naoranžovělý táborák, plný všeho žáru a energie, co nás tolik poháněla. Časté křupání a praskání vznáší s kouřem známý ohňostroj malinkých kousků žhavého dříví. Dítka oheň zapálila. Posedávám jen mimo všechny a přemýšlím. Nedaleko za stromem se vlní hladina Seče, nějak i odrazy světél z druhého břehu mi to všechno myšlení podporují. Nerozumím ani zrnku svých myšlenek; čeho jsem se to dočínal. Je to úžasná zkušenost. Naprosto nepopsatelný pocit. Koukám také na Stáňa. Sedí mezi lidmi v kruhu a baví se. Vzácný pohled, jedinečný. Najednou ji nějaké dítě šeptá do ucha, obličej v přítmí nerozeznám. Vidím jen krásy tvář, zaujatou a věčně ozařovanou blikajícím světlem plamenů ohně. Jakmile je došeptáno, Stáňa se ohlíží na mě. Z očí do očí. Píchlo mi v srdci. To dítě ji nasměrovalo ke mně. Možná se usměje. Asi zachová zářivý výraz. Ne, ušklíbá se. Avšak vzápětí ji někdo opět vyzývá k rozhovoru. Přeci jen jsem i já ve středu zájmu. Tomáš a nejspíše jeho příbuzní mě pobízejí, abych si sedl na lavičku u ohně. Plameny blyští a křičí žářem, hasne šum hlasů kolem.

„Pane Horálek, my jsme se shodli, že vás odněkud známe...“ povídá jeden z kruhu rodičů.

Opáčím: „To je zajímavý; odkud?“

„No, my jsme před týdnem byli na hvězdárně v Pardubicích a bylo zataženo. Byl tam takovej dospělej pán, co nás zval na pozorování nějaký ty komety. Vy jste pak vyšel po schodech a povídal nám o kometách. Že mám pravdu, Pavle?“ otáčí se na spolusedícího. No jo, to si pamatuju,“ potvrzuje.

„Vlastně máte pravdu...“ odpovídám, „...jsem totiž něco jako zástupce vedoucího pardubické hvězdárny. A taky...“

„Povídejte nám něco!“ „Řekněte nám o hvězdách.“ „Jó...“ „Prosím!“ hlučí prosebně okolo mě.

„Chacha – no dostali jste mě. Já tu mám chatu, víte?...Co?...Kde? Tady na Ústupkách. Nedávno jsem se štěstím odmaturoval na Lyceu v Pardubicích. Proto tu vlastně jsem – kvůli odpočinku. A kvůli kometě, co nese označení C/2006 A8 LINEAR – Levy. Víte, jsem takový melancholik – rybář, astronom. Tady na Seči jsem vlastně vyrostl...a hrozně šťastný jsem, když tu můžu pobývat. Je tu krásná obloha, když je jasno. A voda; řeka, který říkám Řeka vášně. Strašně rád sleduji komety. Jsou jako, promiňte dámy, nevyzpytatelné jako ženy. Ale krásné a oslňující...Ta, o který jsem mluvil, tak obzvláště. Čekám, až se vyjasní; vezmu dalekohled...“

„Vy máte dalekohled? Takovej ten velikej?“ žasne jedna paní.

„...Ano, veliký a bílý. Jsou s ním vidět moc pěkný věci...“

„...A taky ženský?“ ptá se nezkracený muž. Žena vedle ale do něj rychle š'ouchá loktem. Spousty smíchu kolem.

„No, na to mám ještě jiný přístroj...“

„A co ta kometa. Co to vlastně je?“

„Kometa?...To je vlastně kus ledu a prachu. Blízko Slunce se vypařuje – proto ten chvost. Viděli jste někdy padat hvězdu?...Ano, přesně...tak i za to většinou můžou komety. To jste nevěděli, co? No, chvost takový vlasatice, to jsou hlavně prachové kousičky, které po vnoření do zemské atmosféry letí takovou rychlostí, že se roztaví. A my si můžeme přát...“

„Promiňte, že vám skáču do řeči...“ klíní se jeden otec, „...ale jakou roli teda hraje ve vašem životě hudba?“

„No, teď jste mě zaskočil...Já, já poslouchám hudbu z radosti. Vždycky mi zlepší náladu – je důležitá. Navíc poslouchám jen melancholii, protože se nad vším můžu zamyslet. Nebo při ní vzpomínám. Je to můj lék i choroba. A zpěv...to byla jenom náhoda. J...“

„Zapívejte nám. Prosím.“ „Prosím.“ hlučí okolo. Asi jsem je hodně zaujal.

„Aa...ale já k tomu nemám hudbu...“

„If you believe – my ti pomůžem, Petře.“ křičí obětavě dívka.

„If you believe – to je zvláštní píseň. Ve svý době jedna z nejpopulárnějších a nejslavnějších od toho zpěváka vůbec. A bez hudby ztrácí kouzlo. A navíc velikou roli v ní hraje skvělý hlas. Bojím se, že až tak dobře to neutáhnu. Zvlášť pak ten závěr...“

„To nevadí...prosím...“ křičí všichni. Kam jsem to až dovedl?!

„Dobrá, fajn. S dětma jsme to cvičili, ale nechtěl jsem to zpívat kvůli obtížnosti. No, zkusím to...“

Pak najednou dívka jak na zavolání přišla ke mně. Čekajíc jen na můj povel. V popelu růží ze dřeva plají žhavé jazyky plamene a já se opět vracím ke slovům z mnou oblíbených písní. Zase v sobě hledám toho elegána s úsměvem. Sako ještě mám. Znovu k hlasu a muzice, co obohatila můj život už tak dávno. Stále je tolik úžasná. Hluboce se zahlížím do Stániných očí v davu ostatních párů. Zpozorňuje, neví jak se tvářit. Trochu zmatkuje, mně buší srdce. Hlasitě všem v kruhu svěřuji prvá slova:

„I know it's not a game to play – your eyes they show no fear

(Vím, že to není hra na hraní – tvé oči však nejeví strach)

I burn inside and cannot wait to be

(Uvnitř hořím a nemohu se dočkat až budu...)

the man who feels your body close is here to set you free...“

(...tím mužem, co cítí tvé tělo nablízku a je tu připraven naplnit tvé touhy...)

Kolem ohně, co do něj čas od času něco někdo přiloží, se v záři hostinného symbolu smějí tváře dítek i dospělých. Jen jedna je však jiná. Zvážněná, silně naslouchající. Nesmějící se. Za mnou zní hotový souzvuk. Tohle už jsem opravdu nečekal. Proč ale jediný člověk z bezmála sto dvaceti má tak jiný výraz v obličejí? A proč vydrží ten pohled do mých očí. Jakoby mi chtěla něco říci, jenže nemohla. To protože oči jsou krásné, ale obyčejně němé. Umí mluvit prý jen v lásce. Nebo nenávisti. Ale Stáňa mě snad má ráda. Čtu však v jejích očích jen opovržení. Neštěstí. Znovu ptám se: Proč? Cože jsem to řekl – že umí mluvit jen v lásce?! Pak tedy je to láska, když mi její panenky vzkazují, že ona chce se mnou mluvit. Že ji ta píseň dojíká... Ale ne. Co když...?

„If you believe in LOVE TONIGHT – I'm gonna show you one more time

(Jestli věříš na LÁSKU O PŮLNOCI – tak se ti objevím na delší dobu)

If you believe then let it out – no need to worry, there's no doubt –

(Jestli věříš, tak nech vše být – není třeba se obávat, není o čem pochybovat)

if you believe, if you believe, if you believe then let it out

(Jestli věříš, jestli věříš, jestli věříš, tak nech vše být)

...Co když mně taky chce říct to, co já jí. Možná je to jenom prelud. Tak proč je tak smutná v očích, i když je veselá?! Jsem hlupák, že se nesnažím o víc. Řekla, ať se o to nestarám, jenže to

já nedokáži. Nedokázal bych nějak ovladatelnou a napravitelnou nespravedlivost nechat na pokoji. Byl by to ošklivý úsudek všeho teď nechat. Vždyť má tolik zvláštní pohled, přeužasné divčí vlastnosti. Tak sebejistá, ač tolik nejistá. Až tak oslnivá, že bych ji málem smutek neprokoukl.

„If you believe in love tonight, tonight (*Jestli věříš na lásku o půlnoci, o půlnoci...*)

If you believe in love tonight – I'm gonna show you one more time – SHOW YOU
ONE MORE TIME

If you believe then let it out – no need to worry - DON'T WORRY

- there's no doubt – if you believe, if you believe – ouou – You've gotta let it out baby

You've gotta let it out baby“

(*Musíš nechat všechno plavat, děvče*)

Potlesk. Závěr písně. V hluku přivolávám Tomáše. S dětskou nevinností pohlíží na mou ruku, co sápe hluboko v kapse na lavičce položené bundy. V jejím samém cíli teď vynořuji kus papíru. „Víš, co to je...Dej ji to teď. Řekni, že jí to posílám, protože jí to chtěl dát a že je to ode mě. A teď utíkej...“

Dítě kličkuje mezi tmavými siluetami osob až k té správné, jediné. Cosi říká a Stáňa s úsměvem přijímá. Chlapec se ohlíží na mou osobu a ona nic. Jen pomalu rozbaluje pečlivě složenou kresbu. Chlapec utíká pryč, mizí mezi ostatními. Pouze stojím na místě a potlesk se tiší. V tomhle mžiku se světlé vlasy ponořují hluboko pod ramena a dívka ve slabém světle studuje obsah čehosi v ruce. Usmívá se. Štěstím. Krásně radostně. Já také. Jenže. Jenže něco se mění. Objevují se odlesky třpytu pod jejími slznými koutečky. Brečí. Kdosi na mě zase mluví. Nevnímám. Po jejích prvních slzách se kontakt pohledu do očí hroučí a kráska se rozutíkává někam pryč. Ode mě pryč. Pokazil jsem něco?! „Promiňte, já musím něco zařídit...“ jsou má klidná slova ke kruhu lidí a rozutíkávám se po samém směru. Co jen může být špatné? Snad jsem neprovedl něco přehnaného. Je mi z toho zle.

Dlouhé hledání končí. Na jednom kameni nedaleko vody u pneumatiky, co léta leží na pláži, teď sedí brečící dívka. Tmu ruší jen pouliční osvětlení z druhé strany Seče a světlo z jedné plážové trafiky, kde půjčují všechna možná plavidla. Najednou nevím, co říci. Nemám nápad ani ze snu. Co když ji vylekám? Ne, otáčí se; ví o mně.

„Běž pryč, prosím.“ jsou její prvá slůvka.

„Ne...Ne, dokud mi něco neřekneš.“ bojuji a docházím až k ní.

„Ty za to nemůžeš,“ povídá v pláči, „říká se tomu osud...“

„Takže ty věříš na osud? To je slepost, nevěř svému životu.“

„Už odejdi. Nedělej to ještě těžší.“ žádá.

„Co? Co nemám dělat těžší? Od doby, co tě znám, chováš se divně, když mluvíš o lásce. O svém klukovi. Kryješ v sobě čerta, co ti rve srdce. A necháváš si to líbit. Je mi líto, ale neodejdu, dokud mi něco nepovíš.“ Přišlo ticho. Rozmýšlí se. Následně vzdychá a odsedává si ke kraji...

„Posad' se tady. Totiž, je to dlouhý povídání...Ty písně, to je to první. Aktivně jsem dělala angličtinu dlouho před základkou. Úplně přesně jsem rozuměla slovům každý z nich. Hlavně pak, když si mi jednu věnoval. Vím – je to o nás dvou. O tobě a o tom, co mi chceš říct. Ale nejde to...“ a brečí dál. Proč? To je otázka. Nějak mi to zapadá – má kluka. Ale to se dá změnit!

„Ššš, notak. Jde o Adama, že jo?“

„Právě...Právě to ti chci říct. Před dvěma rokama...ještě jinak. Máma umřela, když mi bylo pět. Jenom kvůli blbý autonehodě. Táta si to vzal za vinu. Byl na dně. Měl jenom mě, nic nezvládal a už se nechtěl s žádnou ženou vázat. A pak zkrachoval ve firmě. Před dvěma rokama to došlo ke kritický hranici. Táta už neměl skoro nic a vypršela mu hypotéka na dům, ve kterým bydlíme. Pomohl nám soused – bohatej a nafoukanej. Spíš pak jeho syn. Měl nabídku – že nám pomůže, ale jeho syn za to půjde se mnou na večeři...“

„Adam, že ano?“ dedukuji.

„...Když on není nijak zlý. Je jenom ctižádostivý. Táta to nebral, ale já ho nechtěla nechat trpět ještě víc. A pak...Pak jsem slíbila Adamovi, že...že budu jeho, když táta neskončí na ulici.“

„Bije tě!“

„Jak to...Ne! Je jenom ctižádostivý. Hlavně když táta netrpí. Teď už se mu vede líp. Našel si práci v jednom hotelu.“

„A proč se s Adamem nerozejdeš?! Tohle přeci není normální!“ divím se.

„Už to nejde. To je právě to – už jsme zasnoubení! Už to nejde...“ brečí...

Ach jo. Tak tohle byla ta pravda...Tohle je ten čert. Kámen v srdci. Měl jsem to víc tušit. A že jí nikdo nepomohl. Všechno mi je jasné. Proto ta tvář, když jsem přijal nabídku o zpěvu. Proto ta uhýbání pohledů do očí. Proto ten výraz, když se mnou mluvil ředitel. Proto ta tvář u ohně...Proto to ticho po schodech! Proto! Kvůli téhle pravdě! Všechno mi to zapadá. A je mi z toho hůř, než se mohlo zdát.

„A táta? Proč ten ti nepomůže?“ hledám řešení.

„Ne! ten se to nesmí dozvědět. Ublížil by Adamovi a jeho otec by ho znemožnil. Tohle je nejlepší řešení...“

„Nejlepší řešení?!?! Tohle je zkáza. Proč si to nepřiznáš?! Ty, ty si to neuvědomuješ...Pochop, kdo jsi. A že tu proti tobě stojí někdo, kdo ti pomůže. Ty musíš být pánem svého jednání, života. A já...Ty jsi všechno, co jsem kdy potřeboval. Pomůžu ti...“

„Ne...Totiž, za jiných okolností. Já...určitě bych po tom všem nic jiného neudělala, šla bych s tebou, ale prostě to nejde! Slib mi jednu věc. Rozluč se se mnou dneska. Zítra odjíždím a Adam tam bude. Spi a zapomeň, co se děje. PROSÍM. Prosím tě moc, nedělej to těžší,“ opakuje, „nechoď zítra k hotelu, až tady bude autobus. Slib mi to...a tu kresbu si vem!“

„Ne. Kresba je tvoje a...“

„Zítra nepřijdeš, zavolám policii.“

„Cha, to bys neudělala.“ vidím, jak přehání.

„To, to máš pravdu. Prosím tě ale – nepřicházej. Adam by ti mohl ublížit, je to svalnatec, hotovej van Damme.“

„Proč tohle říkáš. Stejně by to bylo jedno. Když už jsem překonal strach ze zpěvu před lidma, ňákej korba by mi mohl bejt ukradenej.“ vtipkuji. Nepomáhá to.

„Řekls, že odejdeš, když ti to vysvětlím...Udělej to.“ prosí. „Udělej to!“ přikazuje. Co mám dělat? Chce po mně něco, co nejde udělat. A zase brečí...

„Dobře,“ povídám, „slíbím ti, že se teď půjdu rozloučit s lidma u ohně a že už mě neuvidíš. Ani zítra. Nikdy víc. Ale jenom jednu věc chci. Chci, aby ses mi podívala do očí v tom slabém světle a řekla mi upřímně, co ke mně cítíš. Chci jenom jistotu. Nelži mi a řekni to do očí. Pak už mě neuvidíš.“ Hledám neději. Nevím, co si tím chci dokázat, ale potřebuji tohle vědět. Je to skutečně důležitý sled slov pro můj klid. Jenomže co když ani potom ten klid mít nebudu?!

Zahlíží se mi znovu do očí. Rukou ji stírám slzy, co tak rozkošně roní. Nebrání se.

„...Nikdy...Totiž nikdy od mamčiny smrti jsem se necítila tak krásně. Tak svěží a plná štěstí. Radosti,“ povídá s náhlým úsměvem. Dojemně pokračuje: „...a to díky tobě. Známe se pár hodin a mně to nestačí. Jednou jsem četla o pocitu lásky, tak by to sedlo...A bála bych se přiznat, kdyby ses mi nedíval do očí. Za jiných okolností bych na vůbec nic nečekala. Je to tak krásnej pocit. Jenže nemám na vybranou. A prosím, právě z lásky ke mně na mě zapomeň, Pěťo.“

„Zapomenout je jako protnout rovnoběžky – výsledek vidíš jen daleko, ale ve skutečnosti je to nemožný... Tak, tak já teda...“

„Běž. Ale ještě počkej. Pojď ke mně.“ prosí. A něžně mi chopila hlavu. Nechápu. Najednou ale cítím sladkoučký polibek na čelo. Tak výjimečný okamžik. Proč nemůže trvat věčně? Nenapadá mě, jak se zachovat, až to skončí. Kéž by to neskončilo, zastavil se čas. Jenže ono to končí. A teď roním slzu já. Rychle to zakrývám a tajím smutnou radost. Ona se usmívá a také neví co by. Potom

však padá první slovo věty, která padnout musela: „Tak, teď už běž. Nechám si o tobě zdát. A ty taky! Běž. Ahoj.“ snaží se dál usmívat.

„Stejně neusnu, dobrou noc.“

„Tak protni rovnoběžky, půjde to líp. Dobrou. A neotáčej se.“ dál prosí v nově začínajícím pláči. Jako ve filmu.

„Ahoj.“ odpovídám a čekám marně, že bychom se alespoň dlouho loučili, když ne víc...

„Čau, už běž, nebo se zas rozbřečím.“

Poslední dotek ruky. Poslední pohled. Stejně se znovu otáčím. Ona ve světle mizí. Tak to přeci nemůže skončit. Takhle to nemělo být...Loučení s lidmi u ohně tak těžké není.

...

Jsem v chatě, zamčen. Nikoli ze strachu, ale aby mě nikdo neotravoval. Ležím v posteli a nemohu usnout. V tmavém stropě vidím její tvář. Na čele pořád jakoby mi dávala pusku. Otáčím se na bok. To nepomáhá. Chtěla, abych zapomněl, abych protnul rovnoběžky. Abych dokázal nemožné. Ale to nejde. Já ji miluju. A tohle je síla, která všechno sráží.

Stáňa sedí na židli u okna a kouká se na tmou zahalené špičky smrků. V ruce má kresbu. Slza zas kape z tváře a ona ruku pokládá na okno. Jakoby hladila krajinu. Hodiny na stolku ukazují 2:08. Nedá jí spát. Co se to stalo? A hlavně proč se to stalo? Klíčivý stesk je neúnosný.

Vrtí se v posteli, neumí zavřít oči. Bolí ji hlava a myšlení je silnější, jak únava. Láska je silnější, jak únava.

Vidím nás dva všude. Nevím ani, kolik je hodin, a nezajímá mě to. Stalo se to, co mělo. Asi. Pak to nemůže mít závěr. Vrtá mi hlavou, co se to vlastně dneska stalo. Všechno z toho snu, co se mi dvakrát nevinně zdálo, se splnilo. Jenom je zataženo. Nevidím kometu. Ksaku. Nedá mi spát nic...

...

Ráno. Asi ráno. Otevírám oči a vnímám první denní světlo. Ovšem zvláštní je to probuzení. Ruku mám kdesi a necítím ji – je odkrvená a skřípnutá mezi mým tělem a postelí poté, co jsem se asi netuše otočil na prvý bok kdysi v noci. Já usnul! Nevím kdy, bylo to bezesné. A je ráno. Někteří spí. Obavy ze slova „někteří“ mi ale oči už nechtějí zavřít. Levou, neodkrvenou rukou dosahuji k závěsu u tří spojených oken v předsíni a vidím jen smutný den. Není deštivo, avšak stále zataženo. Srdce je sevřené a bolí mě nedospalá hlava. Občasné ťukání datla v mezích našeho lesíka ten pocit jen znepríjemňuje. Co se stalo...Pospánkový čurbek v mysli dokonale zpracovává a zneužívá každou mou nejistotu. Proto ospale překonávám fyzickou únavu, co mě stále vězní v posteli, a vstávám na úkor využití dalších lepších chvil.

V koupelně pohlížím do zrcadla a spjatými dlaněmi na sebe házím vodu. Je ještě studená. Konečně jsem v realitě – je ráno a já jsem na Seči. A mám asi v něčem rest. Vzpomínám – bolestná pravda. Nejradši bych to opominul. Srdce tíhne. Teď jde o všechno a já tu jen se stresem stojím před zrcadlem. Když jsem vstal, čas visel na háku osmé hodiny. A odjezd je plánován na půl devátou. Tak proč jen nemohu spát dál? Proč mě tělo táhne tam, kam nesmí. Vždyť já sliby plním. Jenže některé z nich prostě...

Chata je zamčená – také vzpomínám. Starý skřípot dveří vede zároveň k zelenému trávníku a zpívajícím ptákům blíž. Sedám si na lavičku pod stromem a sečská voda v bezvětří odráží naprosto autenticky každy detail z protějšího břehu přehrady. Jeden osamělý rybář tam marně posedává v roli hlídače svých prutů. Žádný kapr teď nemá chuť. Ta lovná doba utekla, byť zas přijde. Chudák, asi o tom neví. A vůbec je teď všechno trochu jiné. Měl bych se radovat, že

nemusím do školy. Že se možná vyjasní a já uvidím tolik dlouho očekávaný astronomický úkaz. Mohl bych jít na ryby, zkusit štika vylákat ke třpytce. Co na tom, že mi otec papíry ještě nepřivezl. Ale ne. Budu se dusit ve štiplavém dýmu přesvědčení a koukat na vodu. Tohle přeci nejde! Dívka, kterou zbožňuji a vnímám, je tak nedaleko. Co dělat? Co mám teď mít v rukou, já chci jen jedno! A čas letí! Zbývá šestnáct minut! Zázrak, chce to něco úžasného. Jinak by ten sen neměl smysl...

„Petře...che, che...“ kdosi chrplavě křičí. Cože, tak přeci?! Briskně obracím na zavolání tvář a u brány vedle silnice stojí udýchaný muž, upravený a v bundě. Vždyť je to ředitel! Jak se jen jmenoval?...Lopata. Rozebíhám své nevzbuzené nohy a vzhůru k horní bráně.

„Pane Lopata, dobrý den. Co se děje?...Vydejte se...“ povídám.

„Mu...che...musíš mi pomoc! Všechno jsem včera slyšel, musíš dceři pomoc!“ zní nesrozumitelným jazykem od něj.

„Tak moment,“ zadržuje mě mrazivý údiv, „vůbec nerozumím.“

Na zádech mi naskakuje husí kůže. Slyšel jsem teď něco, co nevím, jestli je jenom omyl mého chápání, nebo...

„Včera jsem slyšel, co ti Stáňa večer na pláži řekla a...“

„STÁŇA?!...Ona...to je vaše dcera?“ luštím při vědomí, že Stáňa o svém otci mluvila jako o pracovníkovi v jednom hotelu! Zase to zapadá! A trápí mě o to víc.

Udýchaný muž se poněkud klidně a podává vysvětlení: „Stáňa, nevím proč, ale v mé přítomnosti kdekoliv své příjmení neříká. Asi kvůli matce, aby nikdo neviděl to, že její otec ji zabil...zabil její maminku...“

„Ona vás z toho nevinila; říkala, že...“ hájím.

„Je jedno, co řekla,“ skáče mi drze do řeči, „neměl jsem ji nechat v ten blbej okamžik. Já...viděl jsem toho opilce dávno před nehodou. Netušil jsem to...ale to je teď už jedno. Zkrátka, slyšel jsem, co ti řekla. Nechci ztratit i ji. A, prosím, jedině ty můžeš teď něco udělat. Já se na toho tyrana už nezmůžu.“

„Slíbil jsem ji...“

„Kašli na sliby! Ty nás nikdy neuživí, věř mi – já mám zkušenosti. Ty jsi ten, koho potřebuje. Kašli ksakru na slib, dcera mi nestojí peníze na dům. Má cenu života její maminky, kterou skoro neviděla. Prosím, viděl jsem jak se k ní chováš. A...řekla, abych ti tohle dal...“ přesvědčuje mě a podává mi pečlivě složený kus papíru. Povědomý papír. Otevírám bránu a jdu k silnici. Přitom stále hledím do kresby, co jsem včera Stáně stvořil. Moc to bolí.

Mezitím se v šeru mezi stromy na silnici zjevují světla auta. Stroj mi připomíná známé okamžiky. To je přeci táta! Veze papíry! Složitá situace je o to horší, že nemá teď kam zaparkovat. Ostře sleduje mě, hlavně pak muže vedle mě stojícího. Usmívá se a jiskří.

„Tak co,“ povídá klidně pan Lopata, bez známky vzrušení v situaci, „nemyslíš, že je teď právě čas něco udělat? Máš čtyři minuty...“

„Ahoj, Péťo. Čau, Františku. Já ti přijel s těma papírama...proč nemluvíš, stalo se ti něco...“ vynucuje táta informaci. Utopen ve zmatku se otáčím v neustálém řetězu táta – kresba – Stánin otec. Můj bezaktivní vzhled mění oba v žádající o odpověď. Každý na něco jiného. Táta netuší zcela pranic. Zajímá ho však kresba a ticho vede k napětí, které já nevnímám. Najednou ale ve mně praskla bublina. Bum! Cosi mi ukázalo směr tam k hotelu.

„Tak co je? To zas nemluvíš?!“ doráží se táta.

„Já...“ zvážňuji z nejistoty, „tady tohle mi dáte za chvíli. Tati, promluvte si o hypotéce...“ a předávám dílko panu Lopatovi. Neskrývá radost a hrdost, kterou jsem v něm rozhodnutím probudil. Nohy po únavě nabírají neuvážitelnou energii a já se rozbíhám. Táta se nestačí divit a sotva se táže: „Co...O čem mluvit...Kam běžíš?!“

„Pro nejdůležitější věc na světě, pak ti to řeknu...!“ odpovídám na sotva slyšitelná otcova slova. Míjím stromy, chatky. Míjím náhlé lidi a cesta je jasná. Nohy neúnavně stříhají vzduchem a tempo neustává. Běžím k lásce! Avšak místně změněný přikázaný směr jízdy mi je osudným. V bludech kořenů se bliští světla. Červený Ford se objevuje za silničním obloukem a nezpomaluje. Já v běhu

brzdit nestačím. Blízko, blíž je hrana a odpor žádný. Silný hukot brzd je včasný, jenže letím setrvačností dál. Sakra! Hnout mimo!! „Au!!!“

Rozjasňuje se mi a všude je bílo. Necítím hlavu. necítím ruce. Co to vidím? Nebe? Co se stalo teď? Panebože ne! Teď nemůžu být v nebi. To je zakázané. Zrada! Zrada osudu. Nejde přeci se na vše dívat ve světě duchů. A co je zas tohle – černý stín? Do háje, jsem po smrti! Tak by odpovídaly všechny aktuální okolnosti.

„Vstávej. Jó, to bude dobrý. Hej, seš v pořádku?“ poplácává mi tváře kdosi. Ostřím oči. Je to muž s knírem – tak takhle jsem si prvního ducha, co potkám, nepředstavoval...

„Kde to jsem?“ ptám se.

„Co? Šilenče – na silnici. Běžel jsi přímo do auta; co to mělo bejt?!“

„Tak... Takže já nejsem po smrti?“ popadám naděje.

„To bys tomu dal, kdyby jo! Pojď, vstávej, pomůžu ti.“ podává mi ruku.

„Díky. V tom...v tom případě musím běžet...mějte se...“ a nabírám v třesku hlavy původní tempo. Řidič ještě křičí, ale pak nehledá smysl proč. Jen startuje; to já dobíhám k trafice. Ze sil v poslední kapse vybíhám s ohledem na auta kopec k hotelu. Vlevo je pole. Vpravo smrkový les a budova. Dýchám z hluboka a hlavou mi prohrává píseň „We can leave the world“. Proč – to už neřeším. Obávám se, že to nestihnu. Za rohem budovy trčí autobus a úžasně auto z ciziny. Stihl jsem to! Jsem tu! A začíná to znovu – touha vidět a pomoci. Je tu láska...

Při zastaveném dechu chvilku polykám a zas nabírám vzduch. Uvnitř je ze mě jakýsi zbojník. za spravedlnost a lásku. Za sen. Za možnost pochopit, kdy a jak být zamilovaný. A začít milovat. Jenže do prostoru k autobusu vstupuje dav dětí. Někteří mě poznávají a ukazují si na mě. Oči dítek se lesknou a mezi nimi vlají ve větříku světlé vlasy božského člověka. I ten, vlastně ta, se otáčí. Divný, ostatně nepopsatelný je nyní náš pohled. Potopen ve faktech a slibech. Je to něco emisního, něco neodolatelného, co mě i ji tak nutí na pár kroků vpřed. A další krůček. A další. Pomyslná přímka od očí k očím se zdá být nezlomitelná. Avšak mi její oči zakrývá čísi postava. Nevidím do obličejů, je otočena zády. Široká ramena a světlé vlasy svázané do culíku. Tak to je on. Má ošklivou koženou bundu a modré kalhoty. Vlastně nevím, zda je ta bunda ošklivá, ale nosí ji on, proto se mi protiví. Ale co teď? Mně nikdo nic neradil, tohle jsem už nezvažoval. Přesto nějaké silné já jde stále kupředu. Netuše co dál ochotně lezu do vlčího doupěte. Ten „širokáč“ kamsi odchází a já hledím znovu na Stáňu. Její výraz nese vrásky změn a smutek. Nebo něco mezi smutkem a žalem. Už se na mě nedívá. Odklání, když může. A teď nás dělí jen pár metrů.

„Neumíš držet slovo...“ pronáší tónem, jakoby něčemu o vlásek unikla.

„Umím, ale nemůžu. Někdo mě sem poslal.“

„Co? Kdo?“ tápe se.

„Tvůj táta.“ podávám instinktivně. Ticho. Údiv. Ale jen krátce.

„Táta? Co ti probůh řek?“ chce vědět.

„Řekl mi pravdu, tak jako ty včera. Už to vím...“ uklidňuji.

„Ale...“

„Teď mě poslouvej. Dívám se ti do očí a tak jako včera se cejtím. Dívej se na mě! Poslyš, teď všechno záleží na tobě. Tátovi na tobě záleží a o Adamovi ví. Proto mě sem poslal. To, co vím z včerejška, z mysli nepustím. Řekni mi teda, prosím, jestli to byla pravda. Prosím. Ví, že to bylo ze srdce a...“

„HEJ!!!“ skáče do té melancholie čísi nepřijemný hlas. Ani se neotáčím, jen Stáňu, se kterou výkřik cukl. To ten Adam. Ten tyran a zloduch. Namísto doprava mířím pohled vlevo k autobusu. Dítka něco vykřikují; vypadá to, že mi v něčem fandí a tomu nerozumím.

„Hej. S tebou mluvím...My se neznáme, že jo. Jsem Adam.“ podává mi přátelství můj nepřítel. Teprve teď se mu zahlížím do obličejů a je mi k smíchu. Z pohledu zezadu veliký svalnatec, ale zepředu nic krásného. Jakoby v jeho povaze sršel nemocný duch. Proč nad tím přemýšlím – zatím po mně nehází miny.

„Jsem Petr.“ podávám mu svou ruku.

„Hm, tak mě těšilo. Jedem Stáňo? Pojd’.“ povídá mile. Jako ve smutném filmu. Ona odchází. Drží za ruku někoho jiného. Tohle jsem zažil už mnohokrát. Se zklamáním koukám, jak je má láska ztracena ve spárech jiné. Ale to přeci nejde, jak si to tak uvědomuji. Nastupuje do auta a neřekla mi odpověď. A už vůbec se netváří šťastně. Takhle nekončí žádný film! Bylo by to moc jednoduché! Musí něco udělat přeci! Pohledem na autobus vidím dítko křičet, nadávat. Auto startuje. Stáňa jakoby si naposledy prohlížela tenhle kraj. A pak už nikdy. Ale moment. Něco se láme. Její rtíky chtějí znovu dýchat. Vlasy plát. oči křičet. Za vrčícího motoru otevírá červené dveře a míří ke mně. Láme morálku a křičí: „Bylo to tak! Vždycky.“ Já plný dojmů nevím co. Bohužel je tu také někdo třetí.

„Tak ty toho nenecháš?! Já slyšel všechno!!! Zalez do auta!“ vybuchuje cholerik. Co se to stalo? Tak to jsem nezažil. Lapá ji silně za ruku a teď křupou nervy i mně. Moc ho neznám a nechci. „A ty se klid’, než dostaneš ránu!“ vyhrožuje mi. Proč mi nadává, když o ničem nic neví? To je jedno.

„Ne, Adame, já nikam nejedu.“ vrčí Stáňa. A pak jakoby lev zahlédl svou kořist. Jenže ona ho ještě více dráždí. „Tohle dál nejde a ty to víš. Všechno mě bolí; nejvíc, že musí trpět otec. Ale já se zamilovala. Jed’ domů.“ domněle v zázrak líčí dívka. Jenže to není dobrý krok, o to víc ji bolí stisk Adamovou rukou. On udiveně kroutí hlavou a teď jsem třetí já. Jenže ani ten „JÁ“ nesrší zrovna klidem. Především vidím bolest na Stánině ruce.

„Pust’ ji, vždyť to ji bolí!!!“ žádám hlasitě a jdu blíž. Tahle situace nedopadne dobře. Ne, to ne.

„Jo bolest...tumáš.“ PRÁSK! Ani jsem nestačil pochopit výzvu a měl jsem přesný obrázek jeho pěsti dokonale v paměti.

„Adame.“ prosí dívka.

„Táhni, tohle je můj boj.“ odstrkává se a pouští ji ruku. Lidé odevšad hledí vesměs s dětmi. Rozmlženě, ale znatelně poznávám Tomáše a rodiče ostatních. A tak trochu to bzučení. Au. Hlava třeští. Jenže co vstát, dostávám další ránu. Tentokrát už nevnímám nic. Nejspíš se vrtím na zemi a Stáňa marně tahá tyrana ode mě. A děti fandí. Tak ksakru, kde mám bojovného ducha? A vůbec – proč mě bije? Vždyť on není normální, já jsem proti němu anděl. V bolesti a marně myslí se tiší Stánin hlas a zas hučí ten motor. Po otevření očí se mi jen skýtají rozmazané obrysy všehosi. Jenomže ten motor hřát končí.

„Péťo, Péťo...“ „Hej, Petře!“ křičí děti. Jasně, děti! To jsou ty siluety. Válim se jak brouk na krovkách a hojím si svědomitě ránu na čele. Z nosu mi něco kape. Opravdu vynikající. Ve víru všech písni, všech dívek, všech hvězd, planet a ryb ožívám a vzpomínám, co jsem tak mohl zkazit.

„Adame, tohle je dost. Co tě to popadlo?!“ zní od Stáni.

„Co mě popadlo?...Zalez do auta, povídám, seš moje snoubenka, vzpomínáš!“

V těchto slovech popadám lano vědomí a šplhám. Nejdříve na své čtyři, ale pak na dvě dolní. Hlava duní, co mám vyprávět. Dostal jsem výprask, který si asi nezasloužím, takže o to větší kuráž mě vede. Pobádám se k člověku, který si říká snoubenec, ale na dostatečnou vzdálenost. Schopen slov a na svém druhém pódiu zkouším nové umění – umění zastat se trpícího.

„Tak snoubenec, jo!“ nechávám tyrana na sebe upozornit. „Něco ti řeknu. Nevím, proč seš takovej, ale tahle holka by ti za tohle nikdy neřekla ANO! Nikdy!“ On se našťvaně blíží. Špulí se jak krokodýl. „Nikdy nepochopím jednu věc,“ pokračuji, „totiž kdo tě vůbec vychovával, když dokážeš ublížit dívce...“

„Cože? Ty seš vopravdovej pitomec. Asi nevíš, jak to dneska chodí. Za první to není tvoje věc – je to moje holka a já si s ní můžu dělat, co chci. A za druhý – žiješ asi v blbým snu, když se na tohle ptáš. Říkám ti naposled – klid’ se vodsad’, já jsem slyšel vod těch děcek, cos tady předváděl. Vypadni, než ti zas napálím. Snad ti to stačilo. Dem do auta, Stáňo, tady to končím...“ hrozí a lapá zase dívku za ruku.

Stáňa ani nemukne. Copak si neuvědomuje, že to skončilo? Že tak i tak, či onak s ním prostě končí?! V sázce přeci už není nic, jen pár ran do mé lebky. Znovu tedy křičím k odcházející dvojici: „Tak tys neslyšel, já ti Stáňu nenechám, sežeň si jinej boxovací pytel!“ A připraven ke

rvače jen nerozumím, proč ti rodiče nechají své děti na vše svébytně koukat. Jakoby se nechtěli plést a přeci pomoci. Stáňa se ke mně otáčí až druhá, ale začíná se usmívat, zdá se, že finálně pochopila, jak to s tou Adamovou naivitou je asi reál, a ne domněnka a moje hra na hrdinství. Ano, je to tak Stáňo; škoda, že ti to nemohu říct. Jen naznačuji a ironicky zvažňuji při koulení svých očí k třetímu. Teď je třetí on a asi si to jenom nechce přiznat. Cítím vítězství a kráska si jen pokládá svou ruku z napětí na rtíky. On to houpání psychicky nezvládá a konečně pomalu pouští její fialovou ruku. Že to mohla vydržet.

„Takže ty si nedáš říct, jo? Šašku. Máš, cos chtěl, udělals chybu!“ bručí.

„Kdyžtak mi neříkej šašku, ale Sašo. Zní to mnohem líp...“ vtipkuji při vzpomínce na zpěváka, který mi v tomhle světě pomohl svou hudbou.

„A co já s tím. Pro mě seš moucha, kterou je třeba drtit, blbečku!“

„Chceš mě přeci bít, ne? Tak udeř! Udeř!“ dráždím.

„Chachacha,“ tlemí se hloupě, „na co si tady hraješ? Byls někdy v posilovně? A...“

„Na hrdinu si hraju,“ skáči mu do směšného monologu, „Stáňa tady zůstane, ti říkám. Můžeš mě i zabít, pokud ti to za to stojí, ale ona už ti do auta nesedne...AU!“ Do háje! Zase mě udeřil.

„Bolí? Ehm...mně o tom nic neřekla.“ vyskakuje si.

„Ale teď ti to říkám! Nech už Petra, nic ti neudělal!“ chrání mi dívka hrud'. Jen myšleně. Stojí nedaleko něho a bojí se jeho reakce. Korba se otáčí k ní a pak ke mně. Znovu vidím pěst a něco mi křuplo v nose. Nejlepší je, že už to ani necítím. Pak se máchá k ní. Ne! On ji ublíží! Rychle vstávám a skáči mu po boku. Oba letíme přímo k autobusu. Nikdo nijak nenadává ani nepomáhá. Vidím mu v očích střepy zlosti a vycukává ramenem. To bude další rána. Jenomže tím mi zvětšil postřeh. Tak se uhýbám. Letím jak v akčním filmu vysokým skokem vlevo. Bohužel ne kontrolovaně. Auvajs! Teď je to zas noha. Jak já to jen v té televizi viděl? Od slavného Stevena Seagala mi nic neuniklo. Medvěd roztahuje náruč. Chystá se mě polapit. Strašný pohled. Zapomněl si zapnout poklopec. – Ještě horší...Ale přeci...no jasně! Teď sirka škrtla ve mně! A vzápětí žnoucí rudý plamen. Zlostním oči, cením zuby. Zatínám prsty v pěst. Úmyslně padám na kolena. Prudce se máchám tak, že ani nevnímám mžik své rány. Kde se to ve mně vzalo, nevím. Chřup! Teď to dostal tam, kde bych bolest zrovna nechtěl cítit. Z velkého Samsona náhle dědeček hříbeček. Ječí, křičí, bučí, aučí a bůhví co. Se slzou si svírá bolavé přirození a já z kleku a s ruským nosem vstávám, mířím ke Stáně. Její vděčný pohled se ale mění v děs, briskně a klíčivě se ohlížím. Tentokrát však pěsti unikám, je nepřesná. Děti naznačují rukama, ať udeřím. Ne. Lapám jeho zesláblé tlusté prsty a ruku mu otáčím k zádům přes hlavu. Právě jako slavný aikidista Steven Seagal. Otáčím ho v jeho setrvačnosti k autu a nějak se mi to povedlo. Zamotal jsem mu ruku až k bolesti. Jsem krutý, já vím. A budu víc.

„Auuu!“ konečně řve. Policie přijíždí. Do čerta, teď mám po legraci. Pouštím ten povedený „uzel“ a dívám se do strážnickových očí. Jenže hle – pracka za mé rameno mě otáčí k tváři Samsona. V otočce se má ruka máchá rychleji a toho zneužívám. Jak ve zpomaleném záběru, kde závodí setiny. Jeho rovný přímý tah a ten můj ze strany. Čí je rychlejší? Jeho? Můj? Můj. A je to dost silná káva. Strážník nestrážník, udeřím znovu a znovu. A ještě jednou. Ruka se mi mění v kámen a mám skutečnou zlost. Fyzickou i psychickou. On znaven padá čelem na své červené autíčko. Stáňa si oběma rukama kryje pusou. Sápe po mně strážník a cvaká poutama na mé volné ruce. Zadýchán jen volám: „A to bylo za Stáňu!“ Nato mě policista otáčí směrem k jeho vozu. Nebráním se, hold za rvačku se platí. Beru to tak.

Ještě se otáčím k dívčíným očím a ona začíná křičet: „On ne!!!“ Co? Jak to myslíš? Jeho za rvačku neodtahují? Ne! Co je to?? Do zmatku přibíhá bez táty pan Lopata a také se tváří nesouhlasně. Za hlavou na mě promlouvá hlasitě strážník: „Tak, pane Poláček, vydírání a rvačka, to bude drahý! Sedněte si do auta!“

Tak teď v tom mám zmatek. Jaké vydírání, proč Poláček? Proč je Samson na svobodě? A proč si teď rychle sedá do svého auta?

„To není on!“ křičí ředitel. To támhleten, jak vám utíká.“

Strážník nade mnou odklání pozornost. Rozebíhá se po svých vysokých nohách a Adam podezřele nemůže nastartovat. Pak se koukám na Stáňu. Nedokáže se udržet smíchy. Tak teď jsem z toho takříkajíc „vomytej“.

„Nemusíte spěchat, pane policisto, on ty klíčky nenajde.“ říká Stáňa a zvedá zdrcenou rukou černé klíčky od červeného auta. Adam jen marně utíká z auta ven, protože zezadu po něm lapá další policista, co se zatím ulejšoval ve služebním autě. Z pochopené situace se se zkrvaveným nosem a želízky na rukách za zády přidávám k smíchu, jaký snad nelze popsat. Není veliký, ale obsahuje všechny krásné pocity včetně lásky. Stáňa je na tom naprosto stejně, snad až na ten nos a želízka.

...

Konec druhé veliké gratulace. Ještě potlesk jsem znovu stihl slyšet. Odjíždí autobus plný dětí a vedle sebe mám Stáňu. Poprvé bok po boku a bezstres. Oba se tak důležitě díváme na policistu s knírkem a já na auto s nápisem „POLICIE“. V něm zdrcený poražený a další policejní auto stojí opodál. Páni, nikdy jsem si nemyslel, nakolik může vyrůst obyčejná rvačka. Vzadu za auty a muži v modrém už pak silnice, za ní pole a Ústupky. Strážník s knírem se mi omlouvá ještě jednou a znovu. Že prý Adam Poláček je hledaný jako vyděrač podnikatelů, který tak s otcem vydělal na nejednom podnikateli. Mohl to být i pan Lopata. On také zavolal policii, když o tom s mým otcem mluvili. Právě můj otec měl kamaráda, který se stal jednou z Poláčkových obětí. Navíc Adam i jeho otec měli výborně zvládnutou právníckou část věci. A konečně také, že jsem tak dobrý – jak jsem ho mohl vůbec přeprat...

Nato nasedá a já zrakem mířím k lotrovi, co mi zohavil nos. Je ještě zlotřilejší, ale pro mě již mnohem bezpečnější. Pouze zle kouká a ježí si světlé vlasy. Jeho výraz ale mizí, protože sklo začíná odrážet bílou budovu. Že jsem se utkal s tyranem, to jsem čekal, ale se zločincem – to je už trochu moc.

„Petře, tvůj táta už odjel. Tohle ti mám dát.“ nabízí mi pan Lopata rybářské papíry. Jak směšné v tuhle chvíli. Pro nás všechny. Tiše s veselou odezvou děkuji a rozmýšlím další džentlmenskou větu.

„Pane Lopata...“ načínám.

„Františku mi můžeš říkat nebo Franto...“ pobízí přátelsky.

„Tak tedy ‘pane Franto’...“

„Ne, stačí Franta...“

„Dobře, Franto,“ přijímám čestně, „já...chtěl bych vás o něco poprosit...“

„Teď můžeš, je na to nejvyšší čas...“ vtipkuje.

„Mám jen strach, že dostanu ještě jednu do toho nosu...ale přesto – mohl bych si půjčit dneska Stáňu k sobě na chatu?“ humořím zaujatě po boku slečny.

„No...ukáž ten nos...já ti...ale jo. Přeci ti ho někdo spravit musí, vid', ‘paní lékařko’,“ otáčí se ke své dceři. Pak se dívá zpátky do mých očí. „Díky tobě se zas můžu vrátit bez strachu do práce...Mimochodem – s tvým tátou jsme se domluvili. Vyděláte na tom majlant a já taky. A můžeš jít obědy i večere do konce svého pobytu u nás na hotelu. Všechno platím...“

„Díky, tati...“ vděčí se dívka pusou otci za jeho skutky. Ani nenadávám – já sice pusou nedostal, ale mám Stáňu až do zítřka u sebe na chatě. Jen ona a já. Takové malé loučení s panem Lopatou nás ani nemrzí a pak jsem zase bok v bok k plavovlásce s něžným úsměvem.

„Tak pojd', můj hrdino!“

„Au, bolí!“ naříkám jak mimino, abych měl záminku k jejímu dotyku. Fialový nos a rudá krev na něm, to je spolu s pohmožděninami výsledek rvačky. Popadá mi ruku a jen léčivě líbá na obě tváře. Pak nos, aby se neřeklo. A víc nic? Prý se dočkám; tak teda ale zasloužil bych si to, ne?

...

Polena už zase křupou v těch kamnech, ale teď jinak. Pějí svou svědomitou muzikou, ne od Sashy. Pějí prazvláštním rytmem v hučícím doprovodu klíčích se plamenů a já poprvé vařím jídlo své dívce. Ona sedí na gauči tolik nevinně a trochu se pošklíbá. Září očima jako nikdy před tím. Jenže ve stresu jídlo připalují. Au, bolí mě morálka. Nicméně ona si s vědomím mého antitalentu, byť nechtěného a jistě chvilkového, užívá humoru. Takže to se jí líbí...

„To nevadí. Co nos?“ povídá.

„No, pofoukat. Ono to strašně bolí, víš!“ tvářím se utrápeně.

„Á...chudáčku. Ukaž to sem!“ pobízí. Blaženě přibíhám a ona jemně žensky přivírá oči. Toho si všímám nejvíc. Pofoukává léčivým dechem nos, spíš nad něj a svírá mi hlavu. Klečím ji před koleny. Přiložené dřevo zas hraje svou oblíbenou a venku je už pomalu tma. Otevírá oči, jakoby ji něco napadlo.

„Co máš teď v plánu? Venku je tma a ty, takovej romantik, toho nezneužije?“

„Kam tím míříš?“ znejišťuji. Bůhví, na co myslí.

„Když jsem včera poslouchala před nacvičováním choreografie tu hudbu, chtěla jsem tančit. Zatančíš si se mnou?“ prosí.

„Tady??? Já...já neumím tančit.“

„Tys nechodil na taneční...?“

„Nikdy jsem to nepotřeboval. Spíš hudbu poslouchám, netančím na ní. Tohle mě nenapadlo...“ pronáším a stydím se. Chvilčné ticho ji dává výraz, jakoby ji zase políbila múza. Podává mi ruku a povídá: „Tak teď budu romantická já, můžu?“

„Můžeš.“ pokoktávám udiveně ona mě z kleku pomáhá opět vstát. Tak jako při prvním setkání, když jsem se při útěku z pódia praštil do hlavy. Zvláštní – od té doby, co ji znám, tak mám samé boule a modřiny. No, s tím nic nenadělám...

Do přehrávače, co jsem si kvůli místu spaní dal v chatě do přízemí, vkládá cedéčko a naznačuje, abych se nedíval. Pak, v dosavadní znalosti chaty, popadá v kuchyni zápalky a tajuplně vytahuje svíčku z kapsy. Široce se zahlíží do mých udivených výrazů.

„Tu svíčku jsem včera chtěla zapálit, když jsi zpíval u ohně. Měly ji i děti, víš. Zapomněli jsme na to.“ vysvětluje.

Protahuje ruku k polici a bere další čtyři, které tam měla babička vystavené. Už začínám chápat. Škrt. Zapaluje. Zapíná přehrávač a zhasíná světlo. Plápolají je ty osamělé vánoční plamínky a oheň v krbu. V tom svitu ji rozeznávám a ona mě popadá za ruce a za tělo.

„Musíš to cítit. Hudbu cítíš a teď ji musíš vložit do těla. Tohle je tanec lásky, určitě jsi ho někde viděl.“ vysvětluje. V malém prostůrku a u svíček. Ručka ji zajíždí na má záda. Druhou rukou mi tu mou navádí do dosti nízkých míst pod jejím bokem. Spolu tak kroužíme, pomalu. Potichu. Zpívá Sasha o lásce; že je všude kolem. Tušil jsem, že pustí druhou píseň na jeho druhém albu. Při téhle něžnosti najednou vzpomínám na každíčkový mžik celého mého dosavadního pobytu tady. Jak jsem přišel, proč jsem přišel. Objímá mě a hladí. Není mi vůbec špatně z nějakých divností. Tak tomuhle se říká zamilovanost – aha. Myslím i na „Ohnut“ a na velikou štikou se zlýma očima. Na kloučka s prarodiči, kteří ho přede mnou ochraňovali. Ha ha! Také na Tomáše a pódium, co se mnou zprvu tolik otřásl a přitom mě zachránilo. Na zpěváka Sashu, jehož písně mi konečně ukázaly cestu. Cestu nejen k nezaplacenému štěstí. A konečně taky na Stáňu, tančící krásku, jejího otce a mé rybářské papíry. No jo – mám je pořád v kapse. Teď ale je to úplně jedno.

Pořád kroužíme, pořád plápolají oranžové jazyčky. Pořád hraje Sasha svou „Love is all around“ (*Láska je všude kolem*). Pořád cítím hlazení ve vlasech a dělám totéž. A pořád to není sen. Úžasná kompatibilita možností a smyslnosti. Překrásný úsudek, v němž se topím štěstím z radosti. A ve slabém světle na stole leží kresba, jenž mi taky připomíná, že už nejsem sám. Ještě štěstí, že netušila o svém otci, jaký opravdu je, když ho pověřila vrácením kresby autorovi. Ještě štěstí, že ten náš rozhovor slyšel. Mám o to větší radost. Co by se stalo, kdyby...Ne. Nechci se na nic ptát.

Užívám si každický okamžik k tomu, abych věřil, že bude líp. A že to tak má být. Také už umím tančit, tedy alespoň ten tanec lásky...

Píseň končí, ale cosi je mým rytmem i dál a točí mě tělo ve stylu tance. Ji také. Svíce léčí a zpívají s dohasínajícími kamny hudbu, podle níž mi bije srdce a pohybuje se tělo. V tichém stavu a vzájemné jakési souhlasnosti neverbálního způsobu mě cosi vyrušuje. Zní to jako tiché smutné vlny na moři, ve kterých jsem nikdy neměl ponořené nohy. Nebo jako ptáci, ti ptáčci strašně vysoko nad zemí. Ti, jak chytají hmyz, nebo stěhují své hejno daleko od ošklivých měst. Je to pláč. Tichý, snažící se sebe neprozradit. A patří Stáňě. Jenže nezní vůbec coby způsobený bolestí. PROC...

„Stalo se ti něco?“ šeptám polohlasem. Snaha o harmonii je na místě.

„To nic,“ povídá rozpačitě, ale mile, „já jen vzpomínám.“

„To je to tolik smutný...?“

„Ne. Ne, to vůbec ne. Vzpomínám na mamku – smála se; no zrovna tak, co ty, když jsi připálil večeri. Je to hezký. Když tady byla, bylo tu štěstí. Smál se i táta. A smál se až dneska. A vlastně ani jsem se od mamčiny smrti tak krásně necejtila. Dojímá mě to; nikdy jsem netančila, aniž by nehrála hudba. Nikdy jsem kluka nehladila ve vlasech, aniž bych sama chtěla. Ty ten pocit neznáš, ale je to něco jako vděčnost a mnohem víc, než suchý soucit.“

„Tvůj otec je hodně zvláštní. No – mám pocit, že z tebe by byl skvělej spisovatel – umíš se krásně vyjadřovat...Ale vážně. Někdy mám pocit, že ten úžas a štěstí v nás nespočívá ve splněných přáních, ale v pocitech, který jsme nikdy předtím neobjevili. A s tím tančením – já to nezkoušel nikdy. Proč nepřiznáš, že tohle je láska?“

„Proč myslíš?“ udivuje se.

„Je mi s tebou skvěle, přestože bych byl nějak vystresovanej, že se ti něco nelíbí. Naopak, ale jenom brečíš. A mně to nevadí. Chtěl jsem ti pomoc, přitom jsem k tomu nemusel použít něco víc...No, už melu nesmysly.“

„Ne. Docela tomu rozumím. Jenže tys použil něco víc k boji. A měl jsi strach, to jsem poznala...“

„Ne...“

„Pssst,“ a dává mi zas prstík na rty, „měls strach o mě. Toho si vážím. To 'něco víc' bude asi nad rámeček pocitů, co znám. Chci, abys mi je pomohl ukázat. Ale postupně, ne najednou.“ prosí a v pozadí za ní pohasíná svíce. Vzápětí i druhá. Tančíme dál. Mlčení bere jako souhlas k prosbě. A čas je zcela závislý možná tak sám na sobě. Nezáleží mi vlastně ani na tom, co bude dál.

Jako naprosto celý v nebi, dá se říci, se teď cítím. Ohlížím se znovu do okna na verandě přes dveře, co do jídelny míří, a zasněně pohlížím na trochu rozvlněnou přehradu. Z druhé strany křičí malá světla do klidné a tiché přírody a blyští se podruhé na hladině vody. Ta uliční světla ozařují trošinku les, nabochnaný tmavou zelení nočního světa. Noc je ještě v raných letech. Sotva pár hodin. Avšak náhle přimhouřívám oči a ostřím na vzdálený objekt nad špičkami stromů druhostranského lesa. Je to blikající bod a stojí na místě. Takový bod, jenž nenáleží žádné chatě. Žádné lampě. Je nad lesem a nad lidmi. Hluboko v duši mi hrká a nedá pohybu. I Stáňa chápe, že se mnou něco je. A je to hodně co do síly. Náznak kousek vedle objektu mi dává úžasnou jistotu. Jsou to hvězdy! A za chvíli jimi bude posetá celá obloha! Vyjasňuje se!

„Co je?“ pronáší Stáňa pohledem k oknu. Mlčím. Nedokáží odpovědět a něco v nitru mi drží dech. Nevím proč, ale myslím na růži. Na růži barvy lásky, jichž mnoho sází maminka venku na zahradě. „Petře!“ cuká Stáňa. Jakoby ve mně byla paní Smrt. Jen lehce pronáším: „Teď zase budu romantik já...Pojd’!“

Vzápětí popadám kliku, ve sklepě na mátku připravené krmení, žížaly a jen pohledem zastavuji na obloze. Oblaka utíkají tolik rychle, co včera ta malinká průtrž. Znovu se vracím do sklepa – pro svícen a dědův vařák. Stáňa má svou bundu. Pořád nechápe mé rozčarování, jen citlivě se všim pomáhá. Asi cítí, že je to něco tak úžasného. A ono je.

Ještě si ve spěchu navlékám holinky na nohy a už mi není zima. Ona má ty své polobotky.

„Vem si támhle ty boty!“ ukazují. Mám na mysli takové polozimní, co si občas bere sestra na flákání, když chodí nocí se svým klukem. Na zahradě rostou mamčiny růže. Zatímco udivená dívka bojuje s navlékáním svých bot, já tajně uštipuji jeden květ neuklizenými nůžkami. Je to ten nejhezčí květ, který tu maminka pevně chrání pro babičku k svátku. Snad mi to odpustí. Určitě to pochopí.

„Jsem hotova, romantiku.“ sklízí si Stáňa mou pozornost.

„Jdeme... uvidíš sama proč.“

Pochodujem od branky po křupavé trávě a černý koberec z oblohy odlétá skoro neuvěřitelně. Tráva se mění v písek a voda je blíž. Jsou v ní ryby. Čekají na žízalu, jsou hladové a už mě znají. Vědí dobře, jak musí být opatrné, aby se nestaly mou lahůdkou. Ale já bývám zpravidla chytřejší a mazanější více mastmi, co ony. Jen ty největší druhy ryb se nedají chytat na návnadu. Musí se pro ně udělat mnohem víc – mají výdrž. A neplavou jen pod vodou. O ženách je řeč. Krásné a zpravidla nejhezčí ryby.

Stáňa ostražitě sleduje, jak zapíchávám vidličky do písku, jak voda mlčí a pouze střídmé vlny na ní jí mění tvář. A pak se vzhlíží k lesu, přeci výše nad něj a něco ji dochází. Chce se zeptat, ale neví jak, že je to proto. pouze kouká, jak napichuji návnadu za tmy a tváří se různě. Není to moc vidět. Nejdříve šťastně, pak vláčně, jindy zase zkoumavě. Nahazuji a v dáli řachtá voda. Bambus pokládám na vidličky, rychle беру druhý prut a švih tam návnadou. Veliké vlny to nejsou, ale vidím, kam to dopadlo. Trošku vysvětluji, jak to funguje a zapaluji svíčku. Ozářila její nos, už se nebojím dotknout se jejích vlasů; náhle se nebe začíná budit výš. A výš. Hvězdami a něčím jasným. S napětím sleduji, jak ostrá hrana oblaku odhaluje rouško tajemství.

„Dívej se támhle, na to jsem čekal.“ Ukazují nataženou rukou nevysoko nad les, v němž vystupuje také starý mýtický židovský hřbitov z mého dětství. Černý drak odtahuje svá křídla a ze slabšího bodu se vyjasňuje výrazná mlhavá kapička. Velká, větší než dešťová. Mrak jde zase dál a už to není kapka. Stáňa skutečně žasne. Mám krásku po pravém boku a nad hlavou. Kterou si vybrat? Myslím, že je to jedno. Konečně.

Obrovský huňatý ohon se táhne daleko daleko od té kapky a vzápětí studuji jeho podvojnost. Kometa! Jak vystřižená s těch nejnemožnějších astronomických fotomontáží. Jasná víc jak Venuše, veliká přes třetinu oblohy. Ne, přes polovinu oblohy. Ta nejjasnější část královny komety je natolik oslnivá, až to bolí. Myslím příjemně bolí. Nepadá ani slovo, fouká jemný chladný vánek a tutam pocáká ve vodě nějaká ryba, co zrovna po kometě dvakrát tak nekouká.

Svícen plápolá, kometa září a dívka hřeje. Přenádherná obloha se znatelně sune k západu a na východě již vysoko teče Mléčná dráha z miliard hvězd. Zvláštní – každá z nich má tolik šanci být na tom jako Slunce. Mít svou planetární soustavu, své asteroidy a komety. A také možnost mít tam nějakou vodu, stromy, vzduch, hory, dívky i ryby. Přesto o ničem konkrétním nikdo nic neví...

„To je Velký vůz, že jo?“ pronáší polojistým souhlasným tónem.

„No... více méně jo.“ odpovídám.

„Jak to myslíš?“

„Ve skutečnosti je to ocas Velký medvědice. Vidiš támhle ty slabé hvězdy – vypadají jako hlava. A ty spodní dvojhvězdičky jsou jakoby nohy. A těch sedm nejjasnějších je vlastně potom ocas. Takhle mě to učili na hvězdárně... Ale Velký vůz znám od babičky – ta mě tím k astronomii dovedla.“ odpovídám zamyšleně a v tom si něco začínám uvědomovat. Ráz na ráz. Vrací se mi vzpomínka na noc nedlouho před maturitou, na učivo a na sen. Proboha. Sen se splnil. Do přesného obrázku i s rámečkem. Do detailu. Nepochopitelné. Neuvěřitelné. V hlavě mám tak moc otázek, zrovna ale i růži v ruce.

„Stáňo.“

„Copak.“

„Tohle je pro tebe.“

„Jé... díky. Já...“

„Pssst; než něco řekneš, musím ti něco říct já,“ zajišťuji si pozornost. „Když ráno přišel tvůj otec a dal mi zpět tu kresbu, strašně jsem se bál o všechno. O tebe hlavně. Nesplnila jsi slib a nenechala sis kresbu, proto jsem to porušil i já. Pak jsem běžel po silnici, jako o závod, a proti mně jelo auto. Proto ta boule na hlavě a na noze, jak sis asi všimla, když jsme tančili. Tam mě Adam nepraštil. Můžeš mi to věřit, nebo ne, ale pak se něco stalo. Autu jsem se neuhnul a na chvíli, úplně maličkou chvíličku po srážce s autem...byl jsem úplně jinde. Nevím kde, bylo to matný a pak mě vzbudil ten fousatej řidič. Ale bylo tam světlo. Velký bílý světlo a postavy. Spíš siluety, hrozně protáhlý. Bál jsem se, že mě někdo, nebo něco, třeba to auto, někam odvezlo. A pak už si moc nepamatuju, jenom tohle: Pohlédl jsem nahoru. A jako bych byl trpaslík, najednou se mi sevřelo srdce, co jsem viděl. V tom obraze nad hlavou stál tvůj a můj otec, měli sklopený hlavy. Tys brečela. A pak jela s Adamem. Neviděl jsem mu do tváře, ještě jsem ho neznal. Vzduchem letěla moje kresba, potom spadla. Přímo na hladinu vody do Seče. Pomalu se kolíbala na vlnách. Viděl jsem ruce a hlavu od krve, spoustu mužů v bílým i modrým a červeně kříž. Černou rakev, zvláště zdobenou. Viděl jsem všechno, co by se stalo, kdybych tam za tebou nedoběhl. A že všechno v naději skončilo. Viděl, já viděl jsem, že ta krev je moje. A děti odjíždí. Pak se tam promítla moje osoba, jak zpívá na pódiu a jak ty hraješ na kytaru. Vzápětí jak nastupuješ do auta – se ztracným výrazem. Jakoby nikdo nevěděl, že už nežiju. Možná, že jsem byl chvíli v kómatu, nebo to byl přelud. V tom se mě totiž zmocnilo tolik beznadějí a vykřikl jsem ‚NE‘. Bylo to hrozný. Pak ale světlo zesílilo a siluety zmizely. Zjevil se tam rozmazaně jenom ten fousatej chlap. Jako bych měl bejt mrtvej. Ale kvůli alespoň povinnosti, se to tak dá říct, jsem z toho vyklouzl. Já, na všechno na světě i na nebi přísahám, že to byla pravda. Dokonce si pamatuju i značku toho auta a...“

„Já ti věřím.“ překvapuje mě.

„Co?...“ divím se.

„Opravdu. Mně se totiž stalo něco jinýho, ale nechtěla jsem ti o tom říkat. Totiž někdy na začátku roku, když byla zima, šla jsem spát brzo. Byla jsem nějak unavená, už ani nevím proč. Ale to není důležitý. Důležitý je, co se stalo pak – zdál se mi sen. Byl jenom krátký, nenávazný. Jen se tam jevily nějaký vlny a divně zatažená obloha. Ale pak kometa. Veliká jako tahle. Slyšela jsem tam hudbu, kterou znám až teď. Asi ji tehdy hráli v rádiu, jinak nevím, jak se mi tam dostala. A pak šlapání po schodech. Byl tam přesnej, ale fakt úplně přesnej obrázek toho pódia tak, jak jsem ho potom poznala. A pak nějaký násilí. Ale ze všeho nejdivnější byly klíče od Adamova auta. Držela jsem je tam jako dneska...A to všechno se stalo. Vůbec to nechápu, ale je to prostě tak. A to neříkám kvůli tomu tvému zážitku, mluvím pravdu,“ upřímně se svěřuje. Jsem v šoku. Vzápětí ji vysvětluji obsah mého snu. Oba jsme v šoku. V obou vystupuje kometa. Já viděl její oči, její nos a ona slyšela můj hlas. Oba dva jsme byli tam, vlastně tady na Seči. Tohle je pro mě vážně záhada. Oba v zamyšlení nad tím vším vzhlížíme závisle k vlasatici. Je nízko nad obzorem a vede nás dva. Naprosto neuvěřitelné ve všech faktech. Vždyť je to jen kus ledu a špíny. Jak může mít vliv na osudy dvou lidí na téhle malé planetě? Víím jen, že komety jsou jako ženy – záhadné a nevyzpytatelné, ale krásné. To ovšem není vědecký fakt. Tak proč oba sny spojuje stejné prostředí, stejný úkaz a společný zážitek? Jaký měl význam předmětný obraz v mé nejspíš klinické smrti, která neskončila, jak se očekává? Byla to jen zkouška – když ji zvládnou, sen se splní do konce?

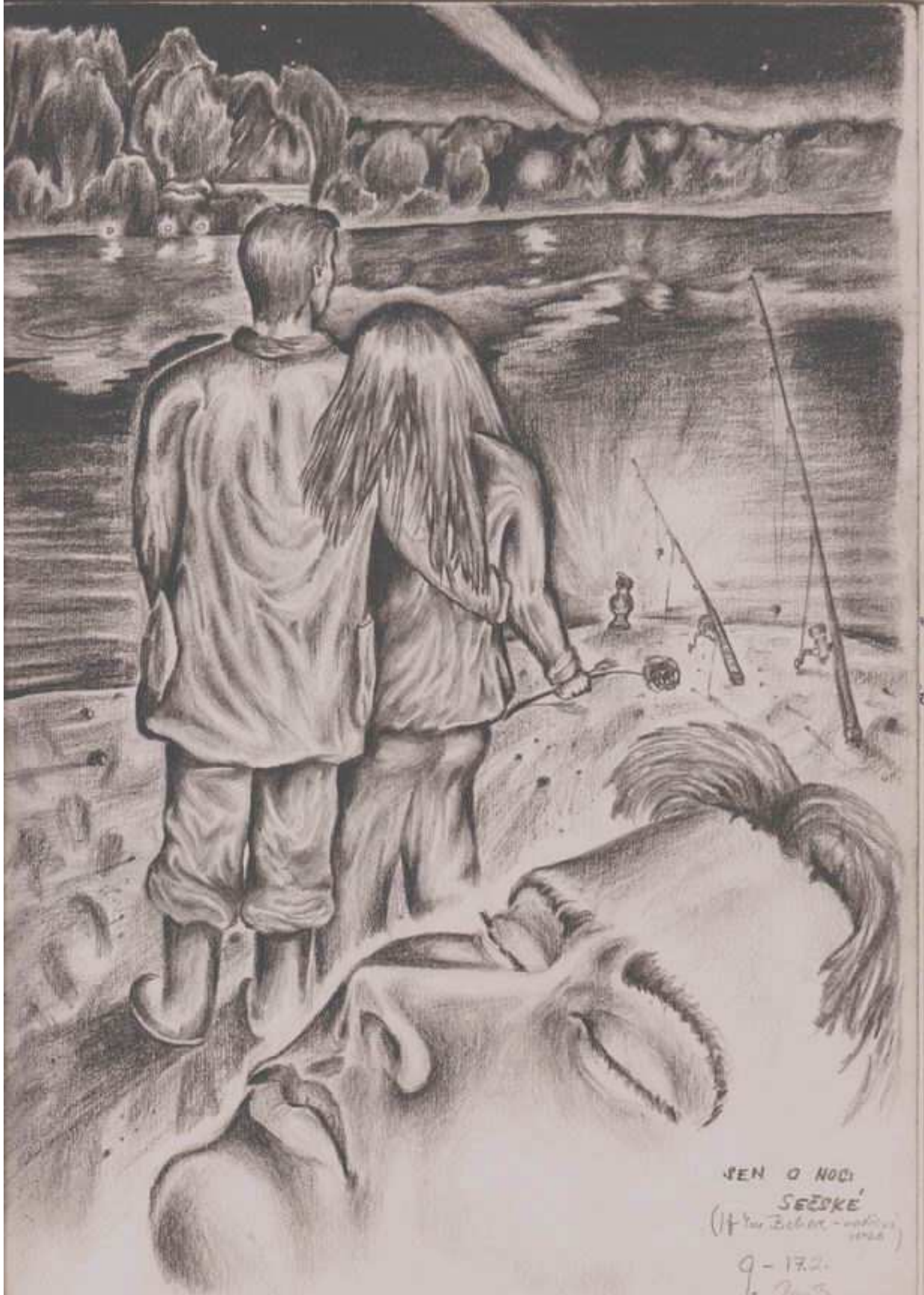
Naše ruce se v tom vědomí a všemi emocemi spojují. Nic neříkám ani neslyším. Ať už je to otázkou víry, či symboliky, napadá mě jen odezva a odměna kometě za její dílo. Dokončuji ho s radostí. Naše pohledy se Stáňou mizí a cítím už jen mocný a neobyčejný polibek. Je to láska. Jinak by to ani nešlo. Hladím ji ve vlasech a po zádech. Je to láska. Jinak bych necítil tolik oboustrannou přitažlivost, která nás spojuje. A svět možností se o to rozšiřuje. Jako vědec bych měl hledat veškeré příčiny souvislostí. Já na to ale ohled neberu. Asi to tak má a mělo být. Je to ta láska.

Nehledejme něco, co hledá nás. Vždycky nás to najde. Veškeré příčiny a jejich souvislosti musí mít nějaký účel; je jen otázkou vědy, za jak dlouho bude vyhledán. Když si uvědomíme všechna fakta, často zjistíme, že za nimi stojí něco víc. A otázek přibývá...

Z příběhu je tedy zřejmé, že na světě v tom nejširším slova smyslu existují nevysvětlitelné souvislosti, jejichž bádání je nad současnou lidskou představivost a možný rozsah známé inteligence. Existuje osud? Jestli ano, jaké jsou v něm možnosti? A dál: Dokážeme vysvětlit souvislosti mezi fyzikálními nebo materiálními a silně emocionálními jevy (jako je v tomto případě láska versus kometa)? Kdo, nebo co je autorem těchto souvislostí? Lidé tomu říkají Bůh. Lidé říkají jemu Bůh. Ale každý věříme něčemu jinému.

Každý z nás je originál. Možnosti každého z nás jsou jiné a originální. Systém jejich uskupení je často dokonalý a my si to neuvědomujeme. Jen je dáváme za příčinu nadpřirozenému, objeví-li se náznak této skutečnosti. Ale pozor! Každá pravda má své anomálie, a proto pravda o dokonalosti všeho je nepravdivá. Je opět prací vědců, aby vše objasnili, popřípadě určili nějaký axiom v jejich jmění. Jestli tohle všechno někdy dokážeme, říci nemohu...

Svět je jedna veliká záhada. Každý vědec vám řekne, že všechno se dá racionálně vysvětlit, že všechno složité se nakonec řídí tak jednoduchým zákonem. Že vesmír je přitom tak primitivní a jeho systém pochopitelný. Jsou mezi námi ale věci, které do toho systému vůbec nezapadají? Nebo jsou jen dalšími dosud neobjasněnými jevy, které se řídí jen dosud nepoznanými zákony onoho primitivního vesmíru? I když je láska jen chemie, nepatří náhodou do onoho vyššího systému? Je to těžké rozhodnout, že?



JEN O NOO
SEEDKE'
(H. Y. Behar - 1922)
9-172
L. J. S.